ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 13 — ΦΥΣΙΣ — 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1902

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 20

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 14
Παρὰ τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιῶς

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

ΔΥΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΑΙ ΕΠΙΝΟΗΣΕΙΣ

ΕΝ ΝΕΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΣΤΙΛΗ ΑΝΕΥ ΚΥΛΘΩΝ

Χαρακτηρισμὸς τῶν κυριωτέρων τηλεγρ. συστημάτων καὶ διαφορὰ τούτων ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Αὐτόματος μεταβιβαστὴς τοῦ Γουΐστωνος.

Ὁ σύστημα τοῦτο, ὅπως ὅλα τὰ τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἐκτὸς τοῦ δέκτου, ὅστις δύναται νὰ ᾖ ὁ συνήθης τηλέγραφος τοῦ Μόρσ, συμπεριλαμβάνει καὶ δύο ἕτερα μηχανήματα, ἤτοι ἕνα μηχανικὸν μεταβιβαστὴν καὶ ἕνα συνθέτην τῶν τηλεγραφημάτων.

Ὁ συνθέτης τῶν τηλεγραφημάτων σκοπεῖ νὰ περικόπτῃ ἐπί τινος ταινίας χάρτου σειρὰν μικρῶν ὀπῶν, ὧν ἡ διάταξις ἀναπαριστᾶ τὰ διάφορα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, συστήματος Μόρς, ὡς δεικνύει τὸ κάτωθι σχῆμα, ἤτοι αἱ μὲν ἄνωθι δηλοῦσι τὰς στιγμάς, αἱ κάτωθι τὰς γραμμάς· αἱ δὲ μεσαῖαι ἁπλῶς διαχωρίζουσι ταύτας. Μία ὀπὴ ἄνωθι καὶ μία κάτωθι, εἶνε τὸ Α, μία ὀπὴ κάτωθι καὶ τρεῖς ἄνωθι εἶνε τὸ Β καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Συνεπείᾳ δὲ τοῦ εἴδους τοῦ μηχανήματος τούτου ὁ Γουΐστων ἔδωκεν αὐτῷ τὸ ὄνομα διατρυτήρ. Εἶνε δὲ ἐργαλεῖον ἁπλούστατον ὁμοιάζει πρὸς χειριστήριον μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι ἀντὶ μιᾶς κλειδὸς φέρει τρεῖς παραλλήλους, χειριζομένας εὐκόλως ὑπὸ τῶν τριῶν μεγάλων δακτύλων τῆς δεξιᾶς χειρός. Διὰ τῆς μιᾶς ἀφῆς γίνονται αἱ ἄνωθι ὀπαί, δι' ἑτέρας αἱ μεσαῖαι καὶ διὰ τῆς τρίτης εἰς τὴν τρίτην κλεῖδα αἱ κάτωθι ὀπαί, ἤτοι αἱ γραμμαί.

Διὰ τοῦ συστήματος τούτου καὶ διὰ μέσου τῆς διατρύτου οὕτω ταινίας, τιθεμένης καταλλήλως ἐν τῷ μεταβιβαστῇ, γίνεται ἡ μεταβίβασις τῶν τηλεγραφημάτων. Τοῦτέστιν ὁ ὑπάλληλος προπαρασκευάζει τὴν ταινίαν πρὶν ἢ ἀρχίσῃ ἡ διὰ τοῦ μεταβιβαστοῦ μεταβίβασις τῶν τηλεγραφημάτων καὶ προπαρασκευάζει ὅσα τοιαῦτα ἔχει πρὸς μεταβίβασιν. Δύναται δὲ εἷς ὑπάλληλος νὰ παρασκευάζῃ τὴν ταινίαν καὶ ἕτερος νὰ μεταβιβάζῃ.

Τὸ σύστημα τοῦτο ἰδίως ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀγγλικοῖς τηλεγραφείοις χρησιμοποιεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὴν μεταβίβασιν τῶν μεταβατικῶν τηλεγραφημάτων ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ἰδίᾳ ἐν πολυασχόλοις τηλεγραφικοῖς κέντροις, ἔνθα ἐξοικονομεῖται ὁ χρόνος, καθόσον διὰ τοῦ συστήματος τούτου δύνανται νὰ μεταβιβασθῶσι 350-400 γράμματα Μόρσ κατὰ λεπτὸν τῆς ὥρας, ἀφοῦ πλέον ἡ μεταβίβασις διενεργεῖται μηχανικῶς, προπαρασκευασμένων οὐσῶν ἤδη τῶν ταινιῶν. Καὶ βεβαίως, ἡ ταχύτης αὕτη θεωρεῖται μυθώδης, ἀλλ' ἕνεκα τῆς ἁπλότητος τοῦ μηχανήματος, τῆς ἀκριβείας τῶν ἐπαφῶν, εἶνε πολὺ μεγαλειτέρα τῶν ἄλλων συστημάτων τοῦ εἴδους του.

Καὶ ὁ Digney καὶ ὁ Siemens ἐφήρμωσαν μὲ ὀλίγας παραλλαγὰς τὸ σύστημα τοῦτο, ἀλλ' ἕνεκεν τῆς μεγαλειτέρας ἁπλότητος τοῦ Μορσικοῦ, δὲν ἐφηρμόσθησαν ταῦτα εἰς μεγάλην κλίμακα, καθόσον προαπαιτεῖται ἐργασία καὶ ἀπώλεια χρόνου καὶ ὑλικῶν, ἐλαττώματα, ἅτινα εἰς ἐκεῖνο δὲν ὑφίστανται. Ὁ δὲ μεταβιβαστὴς τούτων οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ κινητὸς συνθέτης, ἐν ᾧ συγκεντροῦνται, οὕτως εἰπεῖν, τὰ μορσικὰ γράμματα, ἅτινα

διερχόμενα ὑπό τινα διακοπτῆρα ρεύματος, μεταβιβάζονται εἰς τὸν λαμβάνοντα σταθμὸν διὰ τοῦ ἀποτελουμένου κυκλώματος συνεπείᾳ τῆς κινήσεως τοῦ συνθέτου ἄνωθι τῶν ὀπῶν. Καὶ ὁσάκις συναντᾶ τὸν χάρτην, συγκοινωνία δὲν ὑπάρχει, ὁσάκις δὲ διέρχεται διὰ τῶν ὀπῶν, ἀποτελεῖται τὸ κύκλωμα, ἕνεκα τῆς ὑπαρχούσης ὑπ' αὐτὰ μεταλλικῆς ἀκίδος ἢ πλακός.

Τυπωτικὸν σύστημα τοῦ Hughes.

Πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ τυπωτικοῦ συστήματος τοῦ Hughes, ὅσα σχετικὰ εἶχον ἐπινοηθῆ, ἐθεωροῦντο ἡμιτελῆ καὶ βραδέως λειτουργοῦντα, καθόσον μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν ἑκάστου γράμματος, ἔδει νὰ ἐπανέρχονται εἰς τὴν προτέραν ἀρχικήν των θέσιν, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν λαθῶν ἑκάστοτε καὶ διορθώσεων. Τὸ ἐλάττωμα τοῦτο ἐθεωρεῖτο σπουδαιότατον καὶ διὰ τολμηρᾶς ἐπινοήσεως τοῦ **Hughes**, καθηγητοῦ ἀμερικανοῦ, ἥτις κατὰ πρῶ ον ἐθεωρήθη ὡς φαντασιώδης, ἤρθη τὸ κακὸν τοῦτο καὶ ἔκτοτε τὰ τηλ. τυπωτικὰ συστήματα προτιμῶνται, ὡς καλείτερα καὶ ὡραιότερα. Δυνάμει δὲ αὐτῶν δύναταί τις σήμερον νὰ μεταβιβάσῃ ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ τριπλάσια τηλεγραφήματα ἢ διὰ τῶν ἄλλων συστημάτων καὶ τὸ σπουδαιότερον, καλλιμόρφως τετυπωμένα. Ὄντως δὲ τὸ σύστημα τοῦτο ἔδει νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ ὡς παρέχον πληρεστέραν ἀσφάλειαν ἀκριβοῦς μεταβιβάσεως, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ πολυδαπάνου τῶν μηχανημάτων αὐτοῦ, τῆς μηχανικῆς ἐπιβλέψεώς του καὶ τῆς ἀπαιτουμένης ἐντελοῦς ἀπομονώσεως τῆς γραμμῆς ὡς καὶ τοῦ δυσκόλου τῆς χρήσεως αὐτοῦ, μόνον ἐν τοῖς πρωτευούσαις τῶν μεγάλων κρατῶν διατελεῖ ἔτι ἐν χρήσει.

Πάντες ἐπίστευον, ὅτι διὰ τὴν ἐκτύπωσιν γράμματός τινος, πρὸ παντὸς ἔδει νὰ ἔρχηται τὸ γράμμα πρὸ τοῦ τυπωτικοῦ ἐργαλείου, ἔνθα νὰ μένῃ πρὸς στιγμὴν καὶ κατὰ τὴν στάσιν ταύτην νὰ ἐκτυπωθῇ καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέσιν του. Ἦτο λογικὴ ἀπαραίτητος, καθόσον ἅπασαι αἱ τοιούτου εἴδους τηλεγραφικαὶ ἐπινοήσεις, ἐβασίζοντο ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης· ἀλλὰ ὁ Hughes, ὅστις ἐν τούτῳ διέβλεπεν, ὄχι μόνον ἀπώλειαν χρόνου, ἀλλὰ σοβαρὸν ἄτοπον διὰ τὰ συγχρονικὰ συστήματα, ἅτινα ἐν τούτοις μέχρι τότε παρεῖχον τὰ κάλλιστα ἀποτελέσματα, κατέγινεν ἐπιμόνως καὶ τέλος κατώρθωσε νὰ πιτύχῃ τὴν στιγμιαίαν ἐκτύπωσιν τῶν γραμμάτων κτλ. Ἀλλὰ διὰ νὰ συλλάβῃ τοιαύτην ἰδέαν, ἔδει νὰ ᾖ τέλειος Ἀμερικανός, καθόσον ὑπετίθετο, ὅτι ἡ ἐξασκουμένη πίεσις ἐπὶ τοῦ κινουμένου ἐκτυπωτικοῦ τροχοῦ ὅπου εὑρίσκονται οἱ τύποι, ὤφειλεν ἂν ὄχι νὰ σταματᾷ αὐτόν, ἀλλὰ τουλάχιστον νὰ ἐπιβραδύνῃ ἐπαρκῶς τὴν πορείαν του καὶ νὰ καταστρέψῃ τὸν συγχρονισμὸν καὶ κατὰ δεύτερον λόγον, ἡ ἐκτύπωσις δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ᾖ τόσον ταχεῖα, ὥστε τὰ ἐκτυπούμενα γράμματα νὰ ὦσιν, ἀρκούντως καθαρὰ καὶ μὲ τὰς κανονικάς των ἀποστάσεις.

Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ τῆς διαταράξεως τοῦ συγχρονισμοῦ, ἐφαντάσθη ὁ κ. **Hughes** νὰ θέσῃ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἄξονος τοῦ τροχοῦ τῶν τύπων ἕτερον τροχόν, διορθωτικόν, καλούμενον, ὅστις σκοτὸν ἔχει, μεθ' ἑκάστην ἐκτύπωσιν γράμματος ν' ἀποκαθιστᾷ τὸν τροχὸν τῶν τύπων, ἐν τῇ ἀληθῇ αὐτοῦ θέσει. Οὕτω δὲ πᾶσα προσγινομένη βραδύτης διὰ τῆς ἐκτυπώσεως, διορθοῦται ἀμέσως καὶ κατὰ δεύτερον λόγον, ἵνα ἡ ἐκτύπωσις γίγνεται εἰς ἄκρον ταχεῖα, ὁ τροχὸς τῶν τύπων ἐτέθη εἰς τὸ ἄκρον τῆς συσκευῆς, οὕτως ὥστε, τὸ ἀποτέλεσμα ἐπήρχετο εἰς $^{1}/_{26}$ τοῦ δευτερολέπτου. Τὸ κυριώτερον ὅμως πάντων ἦτο πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἀποτελέσματος, ἡ ἐγκατάστασις ἰσχυροτάτου ὡρολογιακοῦ μηχανισμοῦ καὶ λίαν ἐνεργητικῆς ἠλεκτρικῆς δυνάμεως· τοῦτο δὲ κατώρθωσε δι' ἰσχυροτάτων ἠλεκτρομαγνητῶν, μετὰ ὁπλισμοῦ ἐν ἐποφῇ μετὰ τῶν πόλεων. Οὕτω ἡ ἐνέργεια τῶν ἠλεκτρομαγνητῶν δὲν παρήγετο ἢ διὰ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐξ ου δετερώσεως τοῦ μαγνητισμοῦ των καὶ ἐπειδὴ ὁ ὁπλισμὸς ἠδύνατο μηχανικῶς νὰ ἐπανέλθῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἠλεκτρομαγνήτου, ἑκατονταπλασίαζεν οὕτω τὴν ἠλεκτρικὴν δύναμιν. Τὸ μηχάνημα δὲ τοῦτο, μολονότι πολὺ ὀγκῶδες καὶ λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν πίεσιν βάρους 50 κιλογράμμων, ἐτέθη ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν ἀπὸ Παρισίων εἰς Μασσαλίαν, ἀλλ' ἔκτοτε ὀλιγίστας προόδους ἐποίησεν μολονότι ὁ κ. **Hughes** ἐπέφερε σημαντικὰς τελειοποιήσεις.

Τὸ πᾶν ἐν τῷ συστήματι τούτῳ διέπει ἀπόλυτος συγχρονισμός, ὅστις ὅμως, ὡς ἐκ τῆς πείρας ἀπεδείχθη, πολὺ εὐκόλως διαταράσσεται καὶ ἡ λειτουργεία παύει.

Ὡς γνωστόν, τὸ σύστημα τοῦτο φέρει χειριστήριον μετὰ πλήκτρων κλειδοκυμβάλου ἐφ' οὗ σεσημείονται τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ὁ δὲ ὑπάλληλος δὲν πράττει ἄλλο τηλεγραφῶν ἢ πιέζει διὰ τῶν δακτύλων τῶν δύο χειρῶν ἢ καὶ τῆς μιᾶς τὰ γράμματα ἅτινα θέλει νὰ μεταβιβάσῃ. Εἰς δὲ τὸν λαμβάνοντα σταθμὸν ὑπάρχει ὁ τροχὸς τῶν τύπων ὅστις σταματᾷ ὑπὸ τὸ πλῆκτρον ἀκριβῶς, ἔχων πρὸς τύπωσιν γράμμα καὶ οὕτω διὰ τοῦ συγχρονισμοῦ κατορθοῦνται ἡ ταυτόχρονος κίνησις ὡρισμένων τροχῶν.

(Ἕπεται συνέχεια)

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ

Περίεργος καὶ ἔκτακτος πνευματιστικὴ συνεδρίασις ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου Κυριαζῆ. — Ὁ κ. Κ. Σιμάτος περίφημον Medium — *Αἱ ἀποκαλύψεις τῶν πνευμάτων.*

Κατὰ τὴν ἐσχάτως μετάβασίν μου ἐν Βουκουρεστίῳ, τυχαίως ὁμιλῶν μετὰ τοῦ συνδρομητοῦ τῆς «Φύσεως» κ. Κ. Σιμάτου ἐκ Βάρνης, εἰκοσιοκταετοῦς περίπου, καλῶς μεμορφωμένου, φιλομούσου, φιλοπόνου καὶ ἠθικοῦ νέου, διευθύνοντος τὸ ἀρτοποιεῖον τοῦ μακαρίου Ἀντωνίου, γνωστοῦ ὁμογενοῦς αὐτόθι, περὶ τῶν δημοσιευθέντων ἐν τῇ «Φύσει» προσφάτως ἀνακοινώσεων περὶ τῆς ἀμέσου γραφῆς τῶν Πνευμάτων, μοὶ ἔλεγεν, ὅτι πολὺ τῷ ἤρεσαν αὗται καὶ ὅτι παρακολουθεῖ μετ' ἐνδιαφέροντος πᾶσαν πνευματιστικὴν ἀνακοίνωσιν. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ πείρας γινώσκω, ὅτι πάντες οἱ πνευματομύσται εἰσὶ κάτοχοι πολλῶν σχετικῶν γνώσεων, ἠπόρησα διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ νέου καὶ ἠρώτησα αὐτόν, τί εἴδους συνεννοήσεις διενήργει μετὰ τῶν πνευμάτων μέχρι τοῦδε.

Εἰς ἀπάντησιν ὁ κ. Σιμάτος μοὶ ἐπέδειξε διάφορα χειρόγραφα τοιούτων συνεννοήσεων, ἐξ ὧν πεισθεὶς περὶ τῆς θείας δυνάμεώς του, ἠρώτησα αὐτόν, ἂν ἔκαμέ ποτε δημοσίᾳ πνευματικὴν συνεννόησιν.

— Ὄχι, μοὶ ἀπαντᾷ, οὐδέποτε.

— Τότε, τῷ λέγω, θὰ προκαλέσω τοιαύτην ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Κυριαζῇ, ὅπου θὰ προσκαλέσω καὶ μερικὰ ἄλλα πρόσωπα, ἔρχεσαι;

— Μάλιστα, μοὶ ἀπαντᾷ.

Καὶ κληθέντα τὰ κάτωθι ἀναφερόμενα πρόσωπα συνῆλθον ἅπαντα, ἐγένοντο δὲ τὰ ἀκόλουθα.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ

ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ ΞΕΝΟΔ. ΚΥΡΙΑΖΗ

Τῇ Κυριακῇ 6 Ἰουνίου.

Ἄρχεται τῇ ὥρᾳ 6 μ. μ.

ΠΑΡΟΝΤΕΣ

1. ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ
2. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ. *Αἰδεσ.*
3. Γ. ΧΡΥΣΟΧΟΪΔΗΣ *καθηγητής*
4. ΑΘ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
5. ΛΟΥΚΑΣ ΤΣΑΛΑΠΑΤΑΝΗΣ *χημικός*
6. ΔΗΜ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ
7. ΑΝΔΡ. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ *Διευθ. Ξενοδ.*
8. ΔΗΜ. ΛΟΥΚΑΣ
9. Δ. ΡΟΒΑΤΣΙΟΣ *Ἐργοστασιάρχης*
10. ΧΡ. ΑΡΚΟΜΑΝΗΣ *Ἀρτοποιός*
11. Π. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ *Μεσίτης*
12. ΓΑΒΡΙΗΛ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ *Ἔμπορος*
13. Κ. ΠΑΡΡΗΣΙΑΔΗΣ *Ἰατρὸς*

Μετὰ μικρὰν ἐξήγησιν περὶ τοῦ φαινομένου τῶν πνευμ. διαλέξεων, ἐκάλεσα τὸν κ. Σιμάτον νὰ καλέσῃ τὸ οἰκεῖον πνεῦμα του.

Τὸ πνεῦμα. Εἶμαι ὁ φύλαξ σου ἄγγελος.

Ἐρώτ. Θὰ τελεσφορήσῃ ἡ συνομιλία μας; ὑπάρχει ἀντίδρασις;

Τὸ πνεῦμα. Ἡ συνεδρίασις θὰ τελεσφορήσῃ, ἀφοῦ ἔχουν ὅλοι τὴν πεποίθησιν. Ἔχετε πλησίον σας πολλὰ οἰκεῖα πνεύματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ὅλα πρόθυμα.

(Προσκαλεῖται ὁ Βερνάρδος Ὄρνσταϊν ἀρχίατρος τοῦ Ἑλλ. στρατοῦ).

Τὸ πνεῦμα. Εἶμαι ὁ Βερνάρδος Ὄρνσταϊν.

Ἐρώτ. Τί φρονεῖτε ἀγαπητὲ Βερνάρδε, ἤδη περὶ τῆς ζωῆς, ὅτι μετὰ θάνατον ἐκλείπει;

Τὸ πνεῦμα. Ἡ ζωὴ ὑφίσταται πάντοτε, διακόπτεται διὰ τοῦ θανάτου καὶ μετέρχεται εἰς τὸν ἀόρατον κόσμον.

Ἐρώτ. Ὁ κόσμος οὗτος εἶναι ἀρχὴ ζωῆς διὰ τὸν ἄνθρωπον;

Τὸ πνεῦμα. Ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται, ὅταν ἐρισθῇ ὑπὸ ἀνωτέρων διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς σῶμα καὶ ζῇ διὰ νὰ κάμῃ τὸν προορισμόν του.

Ἐρώτ. Δύνασθε νὰ μεταβαίνετε εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ σύμπαντος;

Τὸ πνεῦμα Εἴμεθα πανταχοῦ.

Ἐρώτ. Ἔχεις νὰ μοῦ εἴπῃς τίποτε;

Τὸ πνεῦμα Ζῆθι καὶ κάμε τὸν προορισμόν σου ὡς ἄνθρωπος.

Κ. ΣΙΜΑΤΟΣ

(Προσκαλεῖται ἡ Μαρία Πρίντεζη)

Τὸ πνεῦμα. Ἦλθα, εἶμαι ἡ Μαρία Πρίντεζη.

Ἐρώτ. Ὁ θάνατός σου, παιδί μου, σ' ἐστέρησε τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς γονεῖς σου. Ἔχεις πάντοτε ἔρωτα πρὸς τὰ σχολεῖα καὶ τὴν μάθησιν; Τὴν γῆν καὶ τὴν τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας εὐχάριστον ζωὴν ἐνθυμεῖσαι πάντοτε ἢ εὕρες καλείτερον κόσμον αὐτόθι;

Τὸ πνεῦμα. Ἀγαπητέ μου πάτερ, ἤμην πάντοτε καλὰ μεθ' ὑμῶν. Ἡ εὐχαρίστησίς μου μόνη εἶναι νὰ εἶμαι πάντοτε πλησίον σας. Ἔπρεπε νὰ ἔλθω εἰς τὸν κόσμον σας διὰ νὰ ἀπέλθω. Σᾶς ἐπιθυμῶ πολύ, ἀλλὰ θὰ παρέλθουν πολλὰ ἔτη ἀκέμη. Μὴν ἀποχωρισθῆτε ταχέως.

Ἐρώτ. Εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκεσαι μᾶς βλέπεις συχνὰ, τοὺς γονεῖς σου, τοὺς ἀδελφοί σου;

Τὸ πνεῦμα. Ἐξηγηθῆτε καλείτερον.

Ἐρώτ. Ἀπ' ἐκεῖ ὅπου εὑρίσκεσαι ἤδη, δύνασαι ὁπόταν θέλῃς νὰ βλέπῃς τοὺς ἐνταῦθα γονεῖς, συγγενεῖς, ἀδελφούς σου ;

Τό πνεῦμα. Σᾶς εἶπον, ὅτι εἶμαι πάντοτε πλησίον σας, ἀνήκω παντοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου εὑρίσκομαι καὶ πλησίον σας.

Ἐρώτ. Ὅταν σὲ καλῶ ὁ ἴδιος, δύνασαι νὰ ἀπαντᾶς διὰ τῆς χειρός μου, ἐπειδὴ θέλω νὰ συνεννοοῦμαι μαζύ σου ;

Τὸ πνεῦμα. Ὁποία εὐχαρίστησις θὰ ἦτο δι' ἐμὲ νὰ συνομιλῶμεν. Διατὶ ὁ Θεὸς νὰ μὴ σᾶς προικίσῃ μὲ τὸ χάρισμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου !

Ἐρώτ. Πῶς δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ κατορθώσω τοῦτο ;

Τὸ πνεῦμα. Σπουδάσατε, πάτερ μου, καλλίτερον τὴν χεῖρα σας καὶ θὰ συνομιλῶμεν.

Ἐρώτ. Καλῶς, θὰ καταγίνω. Εἰμπορεῖς νὰ μᾶς εἴπῃς,ἐὰν ἡ μήτηρ σου ἐπέστρεψεν ἐκ Τήνου ;

Τὸ πνεῦμα. Θὰ σᾶς εἴπω, μετὰ μίαν στιγμὴν ἂν μὲ περιμένετε.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΑΚΟΠΗ

Τό πνεῦμα. Ἄκουσον,πάτερ μου, ἡ μητέρα εἶνε εἰς τὸν δρόμον· ὑπάγει διὰ τὰς Ἀθήνας.

Ἐρώτ. Καλῶς, εὐχαριστῶ. Εἰμπορεῖς Μαρία, νὰ μᾶς εἴπῃς πότε ἀπέθανες καὶ πόσον ἐτῶν ἦσο τότε ;

Τὸ πνεῦμα. Ἀπέθανα κατὰ τὸ ἔτος 1894.Διατὶ μὲ ἐρωτᾶτε διὰ ἔτη, ἐνῷ ἡμεῖς ἔχομεν τὰ διαστήματα καὶ τὸ ἄπειρον.

Ἐρώτ. Τί διάγνωσιν εἶχον κάμει οἱ ἰατροὶ εἰς τὴν ἀσθένειάν σου, καλὴν ἢ κακήν ;

Τὸ πνεῦμα. Εἶπον τότε, νομίζω, ὅτι ἔχω τυφοϊδῆ πυρετόν, ἐνῷ ἐμὲ αἱ ὀργανικαί δυνάμεις μὲ εἶχον ἐγκαταλείψει ἀπὸ ἄλλα αἴτια.

Ἐρώτ Ποῖα αἴτια ἦσαν τῶν ὀργανικῶν σου δυνάμεων ἡ στέρησις ! Ἀπὸ τί κυρίως ἔπαθες ;

Τὸ πνεῦμα. Αἱ νόσοι εἶναι διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἡ δὲ αἰτία τοῦ θανάτου μου ἦτο, τὸ ὅτι ὁ θεὸς μὲ ἀνεκάλεσεν.

Ἐρώτ. Μαρία, ἐὰν γράψῃ κανεὶς ἐκ τῶν παρ σταμένων Κυρίων ἐνταῦθα μίαν φράσιν ἐπί τινος χάρτου, δύνασαι νὰ μᾶς εἰπῇς τί ἔγραψε ;

Τὸ πνεῦμα. Μάθε, πάτερ, ὅτι τὰ πνεύματα ἔχουν ἄλλον προορισμὸν ὑψηλότερον. Δὲν εἴμεθα παίγνια, οὔτε διὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν περιέργειαν τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου.

Ἐρώτ. Καλῶς. Ἔχεις νὰ μοῦ εἴπῃς ἄλλο τίποτε, διότι θὰ προσκαλέσωμεν ἄλλο πνεῦμα.

Τὸ πνεῦμα. Πολὺ λυποῦμαι, ὅτι χωριζόμεθα, ἀλλὰ εἰς πρώτην σου περίστασιν, ἀνακάλεσόν με. Χαῖρε.

Ἐρώτ. Καλῶς. Εἰς τὸν θεόν.

(Καλεῖται ὁ Φίλιππος Οἰκονομίδης.)

Ἄγγελος ὁ φύλαξ. Δὲν θὰ ἔλθῃ διότι εἶναι ἀπησχολημένος. Διατὶ δὲν ἐπικαλεῖσθε πνεύματα, τὰ ὁποῖα εἶναι πλησίον σας ;

(Καλεῖται ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος ποιητής.)

Τὸ πνεῦμα. Εἶμαι ἐδῶ ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος.

Ἐρώτ. Σᾶς παρακαλοῦμεν, Ἀχιλλεῦ Παράσχε, ἐὰν εὐαρεστῆσθε, νὰ μᾶς εἰπῆτε ἓν ποίημα.

Τὸ πνεῦμα.

Τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης
Τὰ στοιχεῖα ἐπολέμουν
Καὶ τὰ αἴτια ἠγνόουν
Μόνος ὁ θεὸς πατάξας
Καὶ τὸ πᾶν

Θέλω νὰ σᾶς δώσω μίαν συμβουλὴν σπουδαίαν.

Ἐρώτ. Ἀκούομεν.

Τὸ Πνεῦμα. Μὴ καταχρᾶσθε τῆς ἀνεπιτηδειότητος τοῦ γράφοντος, ἐννοῷ τῆς θείας χάριτος αὐτοῦ καὶ συγχρόνως ἐπικαλοῦντες ἐμέ, σχεδὸν μοὶ ἀφαιρεῖτε τὸ δικαίωμα, ἐπισωρεύοντες πλῆθος πνευμάτων ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτοῦ. Μοὶ εἴπατε νὰ σᾶς εἰπῶ ποίημα. Διατὶ λοιπὸν δὲν μὲ ἀφίνετε εἰς τὸν οἶστρον μου, ὅστις μὲ εἶχε καταλάβει τότε καὶ ἠρχίσατε νὰ ἀνακατόνετε ὅλους τοὺς πεθαμένους.

Ἐρώτ. Ἔχεις δίκαιον, λοιπὸν σᾶς ἀφίνωμεν ἥσυχον, ἵνα συνεχίσητε τὸ ποίημά σας.

(Πραγματικῶς ἐν τῷ μεταξὺ συνέβησαν ὁμιλίαι καὶ ἀνταλλαγαὶ ἰδεῶν περὶ πνευμάτων κτλ.)

(Τὸ πνεῦμα ἐξακολουθεῖ.)

Μόνος ὁ θεὸς πατάξας
Εἰς ἓν πνεῦμα τῶν χειρῶν του
Εἰς τῆς θαλάσσης τὸ βάθος
Καὶ εἰς τὸ ἄπειρον τὸ ὕψος
Τὰ στοιχεῖα διασκορπῶνται
Καὶ ἐπέρχεται γαλήνη.

Ἐρώτ. Ἔχει καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ἐνθυμεῖσθε, ἀγαπητὲ Παράσχε, τὸν κ. Χρυσοχοΐδην, τὸν ἐν Βραΐλα διαμένοντα τότε, τὸν διευθυντὴν Ἐκπαιδευτηρίου ;

Τὸ πνεῦμα. Τὸν βλέπω, εἶνε παρὼν καὶ πάντοτε ὁ ἴδιος, δηλαδὴ ἀφ' ὅτου τὸν ἐγνώρισα πρὸ 15 ἐτῶν, ἀτυχὴς καὶ αὐτός.

Ἐρώτ. Καλῶς. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Σᾶς ἀφίνομεν.

Τὸ πνεῦμα. Χαίρετε.

Ἤδη ὁ κ. Χρυσοχοΐδης παρακαλεῖ νὰ καλέσωμεν τὸ πνεῦμα τοῦ τέως ἐφημερίου τῆς ἐν Βραΐλα Ἑλλ. Ἐκκλησίας κ. Γεωργίου Λεκατσᾶ. Ἡ πρόσκλησις γίνεται διὰ μέσου ἄλλου πνεύματος.

Ἐρώτ. Δύναται νὰ ἔλθῃ ;

Τὸ πνεῦμα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν εἶναι πλησίον σας.

Ἐρώτ. Καλῶς.

Προσκαλεῖται τότε τὸ πνεῦμα τοῦ Ρώσση di Jusliniani, θανόντος ἐν Βουκουρεστίῳ.

Τὸ πνεῦμα. Εἶμαι ἐδῶ. Ἐρωτήσατε ὅ,τι ἔχετε.

Ἐρώτ. Εἴπατέ μας τὴν αἰτίαν τοῦ θανάτου σας.

Τὸ πνεῦμα. Ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς πρέπει ν' ἀφήσωμεν τὸν πρόσκαιρόν σας κόσμον.

Ἐρώτ. Διατὶ ηὐτοκτόνησας ;

Τὸ πνεῦμα. Τὸ ἔκαμα ἀπὸ ἀνωτέραν ἰσχὺν πιεζόμενος.

Ἐρώτ. Δὲν ἔκαμες αὐτεξουσίως τὸ κίνημα αὐτό ;

Τὸ πνεῦμα. Ὅπως ὅλοι, καὶ ἐγὼ ἔπρεπε ν' ἀποθάνω. Πρέπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι ὁ θεὸς δίδει δοκιμασίας εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὄχι τόσον εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὸ κάμουν, ὅσον, εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μένουν· οὕτω δίδει δοκιμασίας καὶ εἰς τὰ πνεύματα.

Ἐρώτ. Ὁ ἀγαπητός σας ἀνεψιὸς Δημήτριος σᾶς ἐρωτᾷ ἐὰν ἔχητε νὰ τῷ εἴπητε τίποτε πρὶν σᾶς ἀποχαιρετήσῃ.

Τὸ πνεῦμα. Μὴν ἀλλάζῃς τὸν χαρακτῆρα σου καὶ ἴσως μ'αν ἡμέραν θὰ ἦσαι καλά. Τώρα ἐγὼ ἀφοῦ δὲν μὲ θέλεις φεύγω.

Ἐρώτ. Σιμάτου. Εἶναι δυνατὸν νὰ γράψῃ εἷς κύριος μίαν φράσιν ἐπὶ χάρτου καὶ νὰ μᾶς τὴν ἀποκαλύψῃ τὸ πνεῦμα ;

Τὸ πνεῦμα. Εἰμπορεῖτε αὐτὸ νὰ τὸ κάμετε μόνον νὰ εὑρῆτε τὸ κατάλληλον πνεῦμα.

Ἐρώτ. Παρακαλεῖται τὸ πνεῦμα τοῦ Ρώσση.

Τὸ πνεῦμα. Je suis moi, Rossi Di Justiani.

Ἐρώτ. Σὲ παρακαλοῦμεν ἂν δύνασαι ν' ἀποκαλύψῃς φράσιν, γραφεῖσαν ἐπὶ χάρτου ὑπό τινος τῶν παρ σταμένων ;

Τὸ πνεῦμα. Διατὶ μὲ μεταχειρίζεσθαι διὰ τόσον ἁπλᾶ πράγματα. Ἀλλὰ θὰ σᾶς κάμω τὴν περιέργειάν σας.

Ἐρώτ. Καλῶς, εἰπέ μας τί ἔγραψεν ὁ Ἀρχιμανδρίτης.

Τὸ πνεῦμα. . . . Θεὸς Δίκαιος.

Ἐρώτ. Δὲν ἔγραψεν αὐτό. Διατὶ δὲν ἐπέτυχες ; (Εἶχε γραφεῖ «Ἄγγελος ἐξ Οὐρανοῦ»).

Τὸ πνεῦμα. Διότι αὐτὰ εἶναι πράγματα, εὐχαριστοῦντα μόνον μίαν περιέργειαν ἀνθρώπων, ἐνῷ ἡμεῖς ἄλλην ἀποστολὴν ἔχομεν. Εἶναι δὲ πολλοὶ ἐξ ὑμῶν, οἵτινες ἐκλαμβάνουσιν αὐτὰ ὡς παίγνια καὶ ἡμεῖς παίγνια δὲν γινόμεθα.

Ἐρώτ. Πῶς θεωρεῖτε τὴν παροῦσαν ζωήν ;

Τὸ πνεῦμα. Ἡ παροῦσα ζωὴ εἶναι ἓν μέσον δοκιμασίας καὶ τελειοποιήσεως.

Ἐρώτ. Πῶς θεωρεῖτε τὸν πνευματισμόν ;

Τὸ πνεῦμα. Ὁ πνευματισμὸς ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν, εἶνε δὲ τόσον λεπτὴ ἐπιστήμη, ὥστε ὀλίγοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀντιλαμβάνονται αὐτοῦ. Δὲν θὰ παρέλθῃ δὲ πολὺς καιρὸς καὶ ἡ ἰατρικὴ θὰ τὸν ἀριθμῇ ὡς κλάδον αὐτῆς.

Ἐρώτ. Παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς δώσητε μίαν περιγραφὴν τοῦ κόσμου, εἰς ὃν εὑρίσκεθε.

Τὸ Πνεῦμα. Η Hazdeu σᾶς ὡμίλησε πολὺ ὀρθῶς περὶ τῶν τάξεων τὰς ὁποίας ἔχουν τὰ πνεύματα. Εἶμαι εἰς τὴν ἰδίαν κατηγορίαν μετ' αὐτῆς, εἴμεθα δὲ ὑποκείμενοι εἰς ἀνώτερα πνεύματα ἀπὸ ἡμᾶς, ἕως ὅτου ἔλθῃ τὸ τέρμα μας, δηλαδὴ ἡ . . . ἡμῶν ἢ εἰς μετενσάρκωσιν ἢ εἰς προσδιωρισμένην ὑπηρεσίαν.

Ἐρώτ. Ἐν περιλήψει εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς ἀναπτύξητε τὴν θεωρίαν τὴν ὁποίαν ἀνεπτύξατε ἄλλοτε περὶ τῆς ψυχρότητος τοῦ Ἡλίου ἐνώπιον τοῦ παρόντος ἤδη φίλου σας Γαβριὴλ Ἰωαννίδου ;

Τὸ πνεῦμα. Ὁ Ἥλιος πάντοτε ψυχρὸς εἶνε. Ἐὰν ἐρωτᾶτε πῶς τὸν ἐννοῶ τώρα, βλέπω ὅτι αἱ ἀνταναχλάσεις ἄλλων σωμάτων τῷ ἀποδίδουσι τὴν θερμότητα, τὴν ὁποίαν καὶ ἀνταναχλᾷ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐρώτ. Σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀναπτύξετε καὶ τὴν θεωρίαν τῶν χρωμάτων, ἣν ἄλλοτε ἐπρεσβεύετε.

Τὸ Πνεῦμα. Τὰ χρώματα εἶναι φυσικὰ φαινόμενα, προέρχονται δὲ ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ Ἡλίου.

Ἐρώτ. Ἄλλοτε ἔδιδες ἄλλην ἐξήγησιν δηλ. ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὅταν ἔζης.

Τὸ Πνεῦμα. Σᾶς εἶπα καὶ ἀνωτέρω, ὅτι ὅπως τὰ ἐννοῶ τώρα — ὅτι εἰς τὰ χρώματα ἀπέδιδα τὴν φυσικὴν αἰτίαν, ἀλλὰ εἰς τὸν κόσμον σας ὑπάρχουν χρώματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ φαίνωνται ἄλλως πως, ἐνῷ ἡ φυσικὴ των αἰτία εἶναι νὰ προέρχωνται ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου.

(Τῇ αἰτήσει τοῦ κ. Τσαλαπατάνη καλεῖται τὸ πνεῦμα τοῦ Παστὲρ) δι' ἄλλου πνεύματος.

Τὸ Πνεῦμα. Περιμένετε ὀλίγον.

(Μετ' ὀλίγα λεπτά).

Τὸ Πνεῦμα. τοῦ Παστέρ. Εἶμαι ὁ Pasteur.

Ἐρώτ. Πῶς ὡρμήθητε ν' ἀνακαλύψητε τὴν μέθοδον τῆς θεραπείας τῆς ὑδροφοβίας.

Τὸ πνεῦμα. Δὲν ἀρκοῦσιν ὀλίγαι σελίδες διὰ νὰ σᾶς ἀναπτύξω τὸ ζήτημα τοῦτο ἐν ἐκτάσει.

Ἐρώτ. Σᾶς παρακαλοῦμεν ἐπειδὴ ἐνταῦθα παρίστανται καὶ ἰατροὶ νὰ μᾶς εἰπῆτε τοὐλάχιστον τὰ μέσα τῆς θεραπείας.

Τὸ πνεῦμα. Τὰ μέσα τῆς θεραπείας εἶναι διάφορα le Piquer — le droit Lanseur — le mouvement Therapenthique des autres docteurs.

Πρέπει οἱ κύριοι ἰατροὶ νὰ παραδεχθοῦν ταχέως τὸν πνευματισμὸν, διότι τὸν ἐκλαμβάνουν ὡς μέσον ἐφευρέσεως, ἐνῷ ἡ ἐπιστήμη ἐν τῷ κόσμῳ σας ἀπαιτεῖ τὴν ἀνακάλυψιν διὰ τῶν κόπων καὶ τῆς ἐργασίας ὅπως ὅλοι οἱ σπουδαῖοι ἔπραξαν καὶ ὄχι ἐπιπολαίως.

Ὁ κ. Α. Τσαλαπατάνης ἐρωτᾷ.

Ἐρώτ. Εἰμπορεῖ νὰ μᾶς εἰπῆτε τί φρονεῖτε περὶ τοῦ ὀρροῦ τοῦ Μάρμορεκ ;

Τὸ Πνεῦμα. Αὐτὰ ὅλα εἶναι εἰς τὰ βιβλία καὶ δύναται νὰ τὰ εὕρουν ἐκεῖ. Ἂς μὴ μὲ ἐκλαμβάνουν, ὡς εἶπον ἀνωτέρω ὡς μέσον νεωτέρων ἀνακαλύψεων.

Ἐρώτ. Καλῶς Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Χαίρετε.

ΣΟΝΕΤΤΟ

ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ

Λαμπρὴ εἶν' ἡ καρδιά μου ἐκκλησία
Μ' εἰκόν' ἀτίμητη τὴ ζωγραφιά σου,
Μὲ ἅγια τράπεζά της τὴν καρδία
Καὶ μὲ καντῆλι κάθε μιὰ ματιά σου

Κι' ὁ Ἔρωτας προσφέρει τὴ θυσία
Χωμένος μέσα 'στὰ πλατειὰ τοῦ ῥάσου
Καὶ μ' ἐκκλησάρισσα τὴ Φαντασία
Ψάλλει τὴν τόση θεία ὠμορφιά σου.

Δεμένα πίσω ἔχει τὰ φτερά του
Τὰ βέλη, τὴ φαρέτρα του σπασμένα
Ξέχασε τὰ παιχνίδια τὰ τρελλά του.

Μπρὸς 'στὴν εἰκόνα σου τὸ γόνα κλίνει
Τοὺς στίχους μου λέει ψαλμοὺς γιὰ σένα
Καλόγερο τὸν ἔκανες νὰ γίνῃ.

Γ. Θωμαΐδης

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΕΝ ΤΗ, ΣΚΑΝΔΙΝΑΥ'Γ'Α,

Τὰ Χριστούγεννα εἶνε ἡ μεγαλειτέρα τῆς Σκανδιναυΐας ἑορτή. Νέοι τε καὶ γέροντες ἀναμένουσι μετὰ μεγάλης χαρᾶς τὰς ἡμέρας τῆς γεννήσεως, ἡμέρας ἃς ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἐξύμνουν ἐπίσης οἱ θιασῶται τοῦ Θὼρ καὶ τοῦ Ὀδίνου.(*)

Ἐν ταῖς πόλεσι τὰ χριστούγεννα καὶ αἱ μετέπειτα ἡμέραι ἑορτάζονται τυπικῶς· ἀλλ' ἐν τῇ ἐξοχῇ δύναται τις νὰ ἴδῃ τὴν πανήγυριν τῶν ἑορτῶν. Εἰς τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τῆς Σουηδίας καὶ τῆς Νορβηγίας, παρὰ τοῖς χωρικοῖς καὶ τοῖς κτηματίαις διαρκοῦσι δεκατρεῖς ἡμέρας.

Εἶνε δὲ ἡ κολλιτέρα περίοδος τοῦ ἔτους ὡς πρὸς τὰς ἑορτάς, διότι εἶνε ἀνάγκη πλέον νὰ διαλυθῇ ἡ μονοτονία τοῦ μακροῦ χειμῶνος. Ὁ σῖτος ἔχει καθαρισθῆ καὶ τὰ ρρῖόντα τοῦ γάλακτος ἔχουσι πωληθῆ. Δὲν ὑπολείπεται πλέον εἰμὴ νὰ εἰσέλθωσιν αἱ προμήθειαι τῶν ξύλων καὶ τοῦ χόρτου, ἵνα ὁ ξυλουργὸς καὶ ὁ σιδηρουργὸς ἑτοιμάσωσι τὰς ἁμάξας καὶ ἐπιδιορθώσωσι τὰς ἱπποσκευὰς καὶ τὰ ἄροτρα. Τὸ ἔργον τῆς γαλακτοποιείας εἶνε ἀνετώτερον διότι τὸ θέρος αἱ ἀγελάδες δίδουσιν ὀλίγον γάλα καὶ ἡ ποσότης τοῦ βουτύρου ἀρκεῖ μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας. Αἱ γυναῖκες ἀκολουθοῦσι τὰς καθημερινὰς ἀσχολίας, ὑφαίνουσαι, γνέθουσαι κλπ.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἀνταλλάσσουν ἐπισκέψεις, καὶ εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς ἀγροὺς ἑορτάζουσι προσκαλοῦντες τοὺς γείτονας. Οἱ νέοι διοργανοῦσι τὰς διασκεδάσεις καὶ ἡ ἐπιχὴ θεωρεῖται εὐνοϊκὴ διὰ τοὺς μνηστήρας. Μᾶλλον πρωτότυπος εἶνε ἡ περιφέρεια τῆς Χριστιανίας ἔνθα μεγαλειτέρα εἶνε ἡ εὐθυμία. Ὅπου τις πηγαίνει μετὰ τῶν πρώτην ἑβδομάδα τοῦ Δεκεμβρίου, βλέπει κίνησιν καὶ προπαρασκευὰς διὰ τὰς ἑορτὰς καὶ τοὺς χορούς.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐξέρχεται τῆς κρύπτης του ὅλο τὸ *νοικοκυρεό*, παλαιοτάτης κατασκευῆς, πήλινα παλαιὰ σκεύη παραδόξων σχημάτων, ἀργυρᾶ ἀγγεῖα καὶ κοχλιάρια, κληρονομίαι τῆς οἰκογενείας. Ὁ ξένος ὁ εὑρισκόμενος εἰς ὀρεινὴν καὶ μεμακρυσμένην χώραν τῆς Νορβηγίας καὶ ὅστις πίνει ἐν ἀρχαίῳ κυπέλλῳ εἰς ὑγείαν, δύναται τελείως νὰ φαντασθῇ ὅτι εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν Norsrs καὶ τῶν Vikings τῶν παλαιῶν καιρῶν, διότι πλείονες τοῦ ἑνὸς πατριάρχου τῶν Σκανδιναυϊκῶν οἰκογενειῶν πολεμιστοῦ τολμηροῦ ἢ κυνηγοῦ, ἔπιον διὰ τοῦ αὐτοῦ κυπέλλου. Πλείονες τῆς μιᾶς ἑδόθησαν ἑορταὶ ὑπὸ τοὺς γηραιοὺς τούτους τοίχους, πλείονα τοῦ ἑνὸς ἀργυροῦ κυπέλλου συνεκρούσθησαν πρὸς ἄλληλα ὅτε κατὰ τοὺς πότους των, οἱ ἄνδρες οὗτοι, οἵτινες ὑπῆρξαν τοσοῦτον ὁ τρόμος τῆς χώρας, ὡρκίσθησαν αἰωνίαν φιλίαν. Τὸ αὐτὸ κύπελλον πολλάκις ἐχρησίμευσε διὰ γαμηλίους ἑρτάς, διὰ βαπτίσεις ἢ καὶ κηδείας. Τινὰ τούτων εἶνε ὀρειχάλκινα, ἄλλα ἀργυρᾶ ἢ χρυσᾶ καὶ ἕτερα ἐπίχρυσα. Ἐπί τινων εὑρίσκονται ἐπιγράμματα Σκανδιναυϊκά, ἐνῷ ἐπ' ἄλλων δὲν εὑρίσκεταί τι. Πολλὰ δὲ τοιαῦτα κύπελλα τόσα ἀριθμοῦσιν ἔτη ὥστε οὐδ' αὐτὴ ἡ ἱστορία δύναται νὰ τὰ ἐνθυμῆται. Τινὰ τούτων ἴσως ἐκομίσθησαν ὑπὸ τῶν ἐξ Ἀσίας ὁρμηθεισῶν ὁρδῶν. Ἄλλα εὑρέθησαν ἐντὸς ἐρειπίων καὶ ἕτερα ἐξήχθησαν ἐκ τῆς γῆς.

Τὰ χωρία ἅπαντα καὶ οἱ ἐπαύλεις ἀπὸ δύο ἢ τριῶν ἑβδομάδων ἐνασχολοῦνται διὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Μεγάλως φροντίζουσι νὰ προετοιμάσωσι τὸν ζύθον αὐτῶν, ἰσχυρότερον τοῦ συνήθους. Τὸ πλεῖστον δὲ μέρος τῆς βρυωνίας, ἥτις φυλάσσεται εἰς τι παρὰ τὴν οἰκίαν διαμέρισμα, ἀφίνουσι διὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην.

Τοιαύτην δὲ ποσότητα ζύθου κατασκευάζουσι, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχει φόβος νὰ καταναλωθῇ πρὸ τῶν ἑορτῶν. Ἕκαστος φίλος καὶ ἐπισκέπτης ὀφείλῃ νὰ πίῃ ἐκ τούτου, διὰ ξυλίνου δοχείου πλέον τῆς ὀκᾶς περιέχοντος (περίπου τέσσαρας λίτρας). Οἱ ἄνδρες φέρουσιν ἐκ τῶν μύλων ἄλευρον καὶ συνεχῶς μητέρες καὶ θυγατέρες ἐνασχολοῦνται εἰς τὴν μαγειρικήν, αἱ δὲ κόραι αἵτινες φημίζονται εἰς τὰ τοιαῦτα καταζητοῦνται. Ἐπίσης διὰ τὴν περίστασιν ταύτην φυλάττουσι τὸν ἐκ φραγκοσταφυλῆς οἶνον, οἰκιακῆς κατασκευῆς, ἐὰν καρποφορήσωσιν αἱ φραγκοσταφυλαί. Ἐπὶ τῶν ὁδῶν πολυάριθμα ἀμόξια φέρουσι Rrawin (πνευματώδες ποτόν) ἐντὸς βυτίων ἐκ τῶν ὅρμων καὶ τῶν πόλεων ὅπου δύνανται νὰ προμηθευθῶσιν ἐκ τούτου· ἐπίσης ἰχθύες, ὄρνιθες καὶ θηράματα φυλάσσονται· παραθέτουσιν ἤδη τὸ καλλίτερον καπνιστὸν πρόβατον καὶ τοὺς προβείους ἁλᾶντας, σφάζουσι μόσχον ἢ πρόβατον, καὶ ὅταν ἡ μεγάλη ἡμέρα πλησιάζει, κατασκευάζουσι μελόπηταις καὶ γλυκύσματα. Καὶ ἡ πτωχοτάτη οἰκογένεια θὰ διασκεδάσῃ κατὰ τὰ Χριστούγεννα.

Ἐνίοτε δύναταί τις νὰ ἴδῃ, ἓξ ἡμέρας πρὸ τῶν Χριστουγέννων, τὸν πεμμένα ὁμοῦ τὸν ὀργανοπαίκτην καὶ τὸν σκευοφύλακα περιοδεύοντα μετὰ μεγάλων κιβωτίων, κανίστρων ἢ σάκκων πρὸς τοποθέτησιν τῆς δεκάτης·[1] ἀλλὰ τὸ ἔθιμον τοῦτο τηρεῖται πλέον μόνον εἰς τὰς ἀπομεμακρυσμένας ἐπαρχίας, καὶ τὸ σύστημα τῆς δεκάτης γενικῶς εἶνε καταλελυμένον. Αἱ μικραὶ οἰκεῖαι τῆς ἐξοχῆς ἀγοράζουσι ποσότητος καφέ, ζακχάρεως, δαμασκήνων ξηρῶν καὶ ὀρίζης διὰ τοὺς πλακοῦντας· οἱ νεάνιδες ἀγοράζουσι παίγνια καὶ κεκρυφάλους καὶ οἱ νέοι πίλους ἢ λαιμοδέτας, λαμβάνοντες δὲ τῶν κτηματιῶν τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ὑποδήματα ἐνδύονται τὰ καλλίτερά των διὰ τὴν ἑορτήν.

(*) Θεοὶ Σκανδιναυϊκῆς μυθολογίας.

(1) Δεκάτη.=Προσφορὰ προϊόντων εἰς τοὺς ναούς.

Τὸ ἔθιμον τοῦ νὰ δίδωσιν ἐξαιρετικὴν τροφὴν εἰς τὰ πτηνὰ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων ἐπικρατεῖ εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Νορβηγίας καὶ τῆς Σουηδίας· τοποθετοῦσι δέματα βρώμης ἐπὶ τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν, ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ τῶν φρακτῶν, ἵνα τὰ πτηνὰ δύνανται νὰ τρέφωνται. Δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας πρότερον, ἅμαξαι γέμουσαι δεμάτων στάχεων ἔρχονται εἰς τὰς πόλεις· ὁ πλούσιος καὶ ὁ πτωχὸς ἀγοράζουσιν ἐκ τούτων διὰ νὰ τὰ θέσουν πανταχοῦ. Εἰς πολλὰς περιφερείας οἱ χωρικοὶ καὶ τὰ τέκνα των ἀκόμη προετοιμάζουσι τὴν διὰ τὰ πτηνὰ τροφήν, διὰ τὴν παρουμονὴν τῶν Χριστουγέννων. Ἀπὸ τοῦ μικροτέρου διαβολάκου μέχρι τοῦ ἀρχηγοῦ ἐν ἑκάστῃ οἰκογενείᾳ, ἔχουν ἀποταμιεύσει ὀλίγα χρήματα πρὸς ἀγορὰν δέσμης βρώμης, ἵνα καὶ αὐτὰ τὰ πτηνὰ ἑορτάσωσι τὴν Γέννησιν. Ἀνεμνήσθην τῶν λόγων φίλου μοῦ τινος οὗς μοὶ εἶπεν ὅτε διετρέχομεν τὰς ὁδοὺς τῆς Χριστιανίας· μοὶ εἶπε μετὰ βαθείας συγκινήσεως: «Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ δυστυχὴς ἐκεῖνος, ὅστις δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ οἰκονομίσῃ καὶ ἕνα ὀβολὸν ἵνα θρέψῃ τὰ μικρὰ πτηνὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων.» Εἶνε ἔξοχον τὸ ἔθιμον τοῦτο καὶ δεικνύει τὴν ἀγαθὴν καρδίαν τῶν Σκανδιναυῶν.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, ἐντὸς τῶν πλείστων ὑποστατικῶν, ὁ γηραλέος ἵππος, ὁ νεαρὸς πῶλος, τὰ βοσκήματα, τὰ πρόβατα, αἱ αἶγες, ὡς καὶ οἱ χοῖροι, λαμβάνουσι διπλῆς μερίδος σιτηρεσίου· τοῖς δίδουσι τόσην, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ φάγωσιν ταύτην τελείως.

Τὰ πάντα εἶνε ἕτοιμα μετὰ μεσημβρίαν τῆς παραμονῆς· ἡ οἰκία ἔχει καθαρισθῆ ἐξ ὁλοκλήρου καὶ ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἔχουν σκορπίσει φύλλα κέδρου ἢ ἐλάτης. Ὅταν ὅλα εἶνε ἕτοιμα, πᾶσα ἡ οἰκογένεια ἔρχεται εἰς τὸ ζυμωτήριον, τὸ ὁποῖον ἔχει θερμανθῆ καὶ ὅπου ἕκαστος πλύνεται ἀπὸ ποδῶν μέχρι κεφαλῆς ἢ λούονται εἰς μέγαν κάδον, τὸ μόνον λουτρόν, εἰς ὃ ὑποβάλλονται καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Τὴν ἑσπέραν συναθροίζονται περὶ τὴν τράπεζαν, ὁ πατὴρ ἀναγιγνώσκει κεφάλαιόν τι τῆς βίβλου καὶ κατόπιν γευματίζουσιν ἀφθόνως. Εἴς τινα ὀρεινὰ μέρη διανυκτερεύουσιν εὐωχούμενοι. Λαμπάδες διαχέουσι γλυκὺ φῶς εἰς τὰ παράθυρα καὶ πάντες ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κρατοῦσι κηρία. Μετὰ τὴν λειτουργείαν ἕκαστος σπεύδει ἢ πεζῇ ἢ δι' ἐλκύθρου νὰ ἐπιστρέψῃ, διότι κατὰ παλαιὰν δοξασίαν, ὅστις πρῶτος εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, πρῶτος θὰ συνάξῃ τὴν συγκομιδήν. Τὴν δὲ πρωΐαν, ἐνωρὶς ἡ ὀξεῖα φωνὴ τῆς μητρὸς ἢ τῶν ἀδελφῶν ἐξυπνᾷ τὴν οἰκογένειαν, ᾄδουσα:

Ἐν τῇ Βηθλεὲμ
τέκνον ἐγεννήθη,
ἐν Ἱερουραλὴμ
ἡ χαρὰ ἐχύθη
ἀλληλούϊα!
ἀλληλούϊα!

Εἴς τινας ἐπαρχίας κρατοῦσιν ἀκόμη τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα. Τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως οἱ ἔφηβοι παραλλάσσουν ἢ μελαίνουσι τὸ πρόσωπον αὐτῶν στέφονται δι' ἰδιορρύθμων στεμμάτων, προσκολλῶσι μεγάλους ἀστέρας ἐπὶ τοῦ στήθους των καὶ ὁπλίζονται διὰ μεγάλων ξυλίνων, σπαθῶν. Ὁ εἷς τούτων κρατεῖ δισσάκιον καὶ ὀφείλουσι νὰ ἐπισκεφθῶσι τὰς ἐπαύλεις τῶν περιχώρων, ἐκλιπαροῦντες συνεισφορὰν διὰ νὰ διασκεδάσουν. Ἐὰν ὑποπτεύωνται, ὅτι ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἀγαπᾷ νεάνιδα τινά, τῷ ᾄδουσιν τὸ λεγόμενον, παλαιὸν ᾆσμα τοῦ Ἡρώδου καὶ εἶτα φεύγουν τρέχοντες.

Τὴν ἑσπέραν τῶν Χριστουγέννων εὑρισκόμην παρά τινι φίλῳ μου, προξένῳ τῆς Χριστιανίας. Μετὰ τὸ γεῦμα εἰσήλθομεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ὁποίας μεγαλοπρεπὲς δένδρον τῶν Χριστουγέννων ἔλαμπεν ἐκ τοῦ κόσμου τῶν πολυχρώμων κηρίων, ἐνῷ οἱ κλάδοι ἔκλινον ἐκ τῶν πολλῶν δώρων. Ἐσχηματίσαμεν τότε κύκλον περὶ τὴν τράπεζαν, κρατούμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν καὶ ψάλλοντες. Αἱ μορφαὶ τῶν παιδίων ἔλαμπον ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ ἦσαν ἀνυπόμονα νὰ ἴδουν τὸ δῶρον ὁποῖον θὰ ἦτο.

Οἱ ἄπληστοι ὀφθαλμοί των κατέκλυζον τὸ δένδρον καὶ βαθεῖα σιγὴ ἐπήρχετο εἰς ἑκάστην διανομὴν δώρου μέχρις ὅτου μανθάνοντα τὸ περιεχόμενον, ἐξεχύνοντο εἰς γέλωτας. Τέλος ἦλθεν ἡ σειρὰ χονδροῦ τινος δέματος. Εἰς ποῖον ἀνῆκε; Ἤκουσα τὸ ὄνομά μου. Τὸ ἤνοιξα καὶ εὗρον ἔξοχον μηλωτὴν ἀγρίας ἀλώπεκος μετὰ τῆς κεφαλῆς της, τόσον καλῶς διατηρουμένης, ὥστε ἐφαίνετο ζῶσα.

Paul de Chailly.

Ἀπὸ τὰς ἐξοχὰς τῶν Ἀθηνῶν.

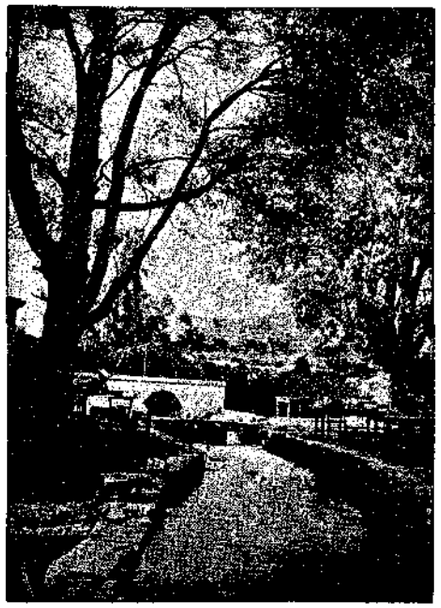

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΡΙ

ΣΚΗΝΑΙ ΥΠΟ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ

Οἱ σιδηροῖ στρατιῶται τοῦ Καίσαρος ἔστησαν· τὸ σκότος τοὺς ἔπνιγε καὶ τὰ στήθη των ἤσθμαινον ὑπὸ τοὺς σιδηροῦς θώρακας, ἐνῷ ἡ συρικτικὴ φωνὴ τοῦ ἑκατοντάρχου ἐπέτασσε σιγήν.

Μάτην αἱ τόσαι ἔρευναι. Τὸ χάος τῶν κατακομβῶν, ἡ ἀπαισία σιγή, ὁ λαβύρινθος τῶν στενωπῶν τοὺς ἐτάρασσε καὶ ὅμως ἐζήτουν θύματα ἀκόμη διὰ τὸν αὐτοκράτορα, θύματα διὰ τὰ θηρία τῶν ἀμφιθεάτρων, θύματα διὰ τὰ θηρία τῆς Ρώμης, τὰ ἄθρησκα πλήθη τῆς μεγαλουπόλεως.

Αἴφνης τῶν στρατιωτῶν τις ἐταράχθη καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ, δεικνύων διάδρομόν τινα τοῦ λαβυρίνθου ἐψιθύρισε:

— Φῶς! εἶδα φῶς!

— Προχωρεῖτε, ἐψιθύρησεν ὁ ἑκατόνταρχος. Προχωρεῖτε ἄνευ θορύβου.

Ψόφος τρομώδης ἠκούετο ἀπὸ τὰ βαρέα βήματα τῶν στρατιωτῶν, ὧν οἱ ἄγριοι ὀφθαλμοὶ διέσχιζον τὸ σκότος ὡς ὀφθαλμοὶ τίγρεων.

— Μία χριστιανή! ἐμορμύρισεν ὁ προπορευόμενος ἑκατόνταρχος. Οἱ στρατιῶται ἐπλησίασαν καὶ διέκρινον παρθένον λευκοφόρον, ἧς ἡ κηρίνη μορφὴ ἐφωτίζετο ὑπὸ λυχνίας, ἣν ἐκράτει.

Ἐβάδιζεν ἀκροποδητεὶ, στηρίζουσα τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ τείχους, ἐνῷ διὰ τῆς ἄλλης ἐκράτει ὑψηλὰ τὸ ἀμυδρὸν τῆς λυχνίας φῶς. Αἴφνης κλαγγὴ ὅπλων ἔπληξε τὴν ἀκοήν της καὶ στραφεῖσα ἀποτόμως εἶδε τὴν ἀπαστράπτουσαν στολὴν τῶν λογχοφόρων.

Ἔρριξεν ἀπεγνωσμένην φωνὴν καὶ τὸν λύχνον συνέτριψεν ἐπὶ τοῦ τοίχου. Οἱ στρατιῶται τοῦ Καίσαρος ὥρμισαν ἐκεῖ, ὅπου ἡ λευκὴ παρθένος ἵστατο καὶ μὲ αἰσθμαίνουσαν πνοὴν ἀνεζήτουν τὴν ἀπολεσθεῖσαν χριστιανήν.

Αἱ χονδραὶ χεῖρες των ἔψαυον τὰ τοιχώματα καὶ οἱ βαρεῖς πόδες των ἐπιμόνως ἀνίχνευον τὸ ἔδαφος.

Καί τις τῶν στρατιωτῶν, ἔχων ἀνάστημα γίγαντος, ἔστη ἀκίνητος καὶ τὸν ἀέραν ὠσφραίνετο, ὡς θηρίον τὴν λείαν ζητῶν. Ὅμως τὸ ἄρωμα τῆς νύμφης τοῦ Χριστοῦ ἦτο πολὺ λεπτὸν διὰ τοῦ ῥώθωνας τοῦ χονδροῦ στρατιώτου.

Ἄλλος κατακλιθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μάτην ἠκροᾶτο.

Ἕτερος ἐπὶ τῶν τοίχων ὠλίσθαινεν ἔχων τοὺς βραχείονας ἠνεωγμένους, ἐνῷ διὰ τῶν χειρῶν ἔψαυεν ἐπιμόνως αὐτούς.

— Ἀκολουθῆτε με, αἴφνης ἐβόησεν ὁ ἑκατόνταρχος, θόρυβον ἤκουσα. Καὶ οἱ ἀπαίσιοι στρατιῶται ἔσπευσαν ταχεῖς πρὸς τὸν ἀρχηγόν. Τότε εἶδον μακράν, εἰς τὸ βάθος μεγάλης στοᾶς ἀσθενὲς φῶς, καὶ ὁ ἦχος ψιθυριζομένης προσευχῆς ἔπληττε τὰ ὦτα αὐτῶν. Τότε ὁ ἀρχηγὸς ἐστράφη, ἤνοιξε τοὺς βραχίονας καὶ ἐκράτησε τοὺς μαινομένους στρατιώτας. Ἔλαβε πελώριον τινὰ καὶ τὴν χεῖρα του ἐκτείνας πρὸς τὸ φαινόμενον φῶς.

— Ὕπαγε, εἶπε, καὶ ἰδὲ πόσοι εἶνε οἱ Χριστιανοί.

Οὗτος μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε.

— Πλησμονὴ γυναικοπαίδων, εἶπεν. Ἄνδρες ὀλίγοι, περισσότεροι γέροντες καὶ λευκός τις ἱερεύς.

— Τὰς λόγχας τείνατε, ἐμορμύρησεν ὁ ἑκατόνταρχος καὶ εἶτα :

— Ἐμπρὸς ἐβόησεν.

Τριγμὸς ἀπαίσιος ἠκούσθη τῶν κρουομένων σιδηρῶν ὅπλων καὶ ἀλλαλάζοντες ὥρμησαν κατὰ τοῦ ἀσύλου τῆς νέας θρησκείας.

— Αἴφνης ἔστησαν· ἡ αἴγλη τῆς πρὸ αὐτῶν θέας ἐθάμβωσε τοὺς βαναύσους ὀφθαλμούς των.

Ἡ ὑποχθόνιος ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς ὑπὸ δύο λυχνιῶν. Τοὺς τοίχους τῆς ὑπογείου αἰθούσης ἐκόσμουν πλάκες μαρμάρινοι ἐφ' ὧν ἦτο γεγλυμμένος ἰχθύς, ἢ ἡ λέξις ΙΧΘΥΣ σημεῖον τοῦ τόπου ὅπου ἀνεπαύοντο τῶν μαρτύρων τὰ ὀστᾶ.

Τὰς μαρμαρίνους ταύτας πλάκας καὶ τὴν ἁγίαν τράπεζαν διὰ μύρτων εἶχον στολίσει καὶ ὁ ἱερεύς, τὰ λευκὰ ἄμφια φορῶν, ἀνεγίγνωσκε τὰς μεγαλοπρεπεῖς παρακλήσεις τῆς μεγάλης ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων.

Κύκλῳ τούτου γονυπετεῖς καὶ ἔνδακρεις ἠκροῶντο τῶν θείων λόγων οἱ πιστοί. Ἐκεῖ εἰς τινα γωνίαν ἄνδρες τινὲς καὶ γέροντες ἀπεγνωσμένοι ἐκ τῶν ὀργίων τῆς ἀσεβοῦς πόλεως ἀνεπαύοντο εἰς τὸς ἀγκάλας τῆς νέας ἐκκλησίας. Οὐδεὶς ἐταράχθη τῶν πιστῶν· οὐδεὶς ἐκινήθη· καὶ μόνον ἔστρεψαν τὰς κεφαλάς του πρὸς τοὺς ἀγρίους στρατιῶτας ἐνῷ τὰ χείλη του δὲν ἔπαυσαν μορμυρίζοντα προσευχάς.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ αὐτοκράτορος, ἄνδρες Ρωμαῖοι, ἀκολουθήσατέ με! ἐβόησεν ὁ ἑκατόνταρχος.

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη, ὁ δὲ ἱερεὺς μειδιῶν μετὰ θείας χάριτος ἐξηκολούθη ψιθυρίζων θείους λόγους.

Ἀκολουθήσατε με!

Τότε ὁ λευκοπώγων ἱερεὺς αἰγλήεις εἶπε σιγανῇ τῇ φωνῇ.

— Τίνας, ἀδελφέ, προσκαλεῖς ; Πρὸς τίνας ὁμιλεῖς ;

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Καίσαρος πρὸς ἄνδρας Ρωμαίους! . .

— Δὲν εἴμεθα Ρωμαῖοι, ἀλλὰ Χριστιανοί.

— Ἔστω! Ἀκολουθήσατέ με, καὶ λόγον θὰ δώσητε εἰς τὸν αὐτοκράτορα.

— Θὰ ἀκολουθήσωμεν τὸν Χριστόν.

— Τότε διὰ τῆς βίας θὰ σᾶς σύρωμεν.

Καὶ νεύσας πρὸς τοὺς στρατιώτας του, περιεκύκλωσε τοὺς πιστοὺς ἐνῷ ὁ ἱερεὺς ἐγονυπέτησεν, ἔτεινεν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, μορμυρίσας :

— Γεννηθήτω, κύριε, τὸ θέλημά σου καὶ ἔπεσε πρηνὴς εἰς τοὺς πόδας τῆς ἁγίας τραπέζης.

*

Ὅταν οἱ στρατιῶται τοῦ γέροντος ἱερέως ἐκθαμβοι ἤγγισαν τὸ παγωμένον σῶμα, ὀπισθοχώρησαν τρομάξαντες. Ἀλλὰ τοῦ ἑκατοντάρχου ἡ αὐστηρὰ φωνὴ ἔδωσε θάρρος.

— Παραδοθῆτε, ἀνεφώνησε. Ρίψατε τὰ ὅπλα σας.

Τινὲς ὕψωσαν μικροὺς ξυλίνους σταυροὺς, οὓς ἐκράτουν καὶ ἠσπάσθησαν αὐτούς.

Τότε νεύσαντος τοῦ ἀρχηγοῦ οἱ στρατιῶται ἐγείραντες τοὺς προσευχομένους καὶ θέσαντες μεταξὺ δύο στίχων ἐξῆλθον τοῦ βωμοῦ.

Ἡ συνοδεία ἐβάδιζε διὰ τῶν στενῶν καὶ σκοτεινῶν δρομίσκων, τὸ δὲ πένθιμον βῆμα ἀντεῖχεν ὡς ἐπωδὸς τῶν ἀσμάτων τῆς μεγάλης Γεννήσεως.

Αἴφνης παιδίον τι ἐκ τοῦ κρότου ἀφυπνισθέν, εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του, ἥτις τὸ ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας της :

— Ποῦ ὑπάγωμεν ;

— Νὰ εὕρωμεν τὸν Ναζωραῖον.

Κισσὸς

ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΣ

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη· ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.» (Λουκ. Β'. § 14).

Ὄντως ἱερὰ καὶ μεγάλη ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεως τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ. Ἐλήλυθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐξαποστέλλει τὸν μονογενῆ του υἱόν, ἵνα τὸν κόσμον σώσῃ. Καὶ αὐτός, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων γεννᾶται ἐν φάτνῃ ἀλόγων, τῶν οὐρανῶν ἀνοιγομένων καὶ τῶν ἀγγέλων ψαλλόντων «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ.»

Σιγήσατε πορφύραι καὶ χρυσαῖ τῶν αὐτοκρατόρων ἐσθῆται. Παύσατε θηριομαχίαι καὶ βδελιγμίαι· ἀπολέσθητε ἀπὸ προσώπου γῆς λόγχαι καὶ ὄργανα τερατωδίαι τῶν μεγιστάνων. Ἰδού, ἔρχεται τὸ θεῖον ὅπλον, ἡ θεία δύναμις, ἡ δύναμις τῆς ἀληθείας, ὁ ὀρθὸς λόγος, ἡ ἐλευθερία, ἵνα τὸν κόσμον σώσῃ ἐκ τῆς κραιπάλης τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς ἀκολασίας. Ἦλθε τὸ τέλος τῶν ἀσελγιῶν καὶ τῶν παραλόγων πεποιθήσεων. Ὁ ὀρθὸς λόγος, ἡ ἐλευθερία κυριαρχεῖ. Κρύφθητι κυρίαρχος Ῥώμη, σύντριψον τοὺς κολοσσοὺς τῶν στρατῶν σου. Ἰδού, ἡ Ναζαρὲτ προσάγει Βασιλέα θεῖον, ἔχοντα τὰ νοερὰ Αὐτοῦ στρατεύματα ἄπειρα, ἵνα τὴν οἰκουμένην ποδηγετήσῃ. Συντρίφθητε εἴδωλα, ἡ ἀληθὴς δοξασία θὰ ἐπιβληθῇ διὰ τῆς ἀκαταμαχήτου τοῦ καλοῦ δυνάμεως. Μετ' ὀλίγον σοφοὶ ἁλιεῖς μέλλουσι νὰ συντρίψωσι τὰς παραλόγους τῶν αἰώνων δοξασίας θείᾳ αὐγαζόμενοι ἐμπνεύσει.

Ἡ ἀλήθεια κυριαρχεῖ καὶ ὁ κόσμος προοδεύει. Ἡ ὑπερτάτη ταπείνωσις τοῦ δημιουργοῦ τῆς φύσεως γεννωμένου ἐν φάτνῃ ἀλόγων, ὡς ὁ μηδαμινώτερος τῶν ἀνθρώπων, μέλλει νὰ συντρίψῃ τὴν ἀσύνετον τῶν λαῶν ὑπερηφάνειαν. Ἀναζωογονεῖται ἡ οἰκουμένη ἐκ τῆς κηρυχθείσης τῶν ἀνθρώπων ἰσότητος καὶ ἐκ τῆς οὕτω προερχομένης ἐλευθερίας τῶν δούλων καὶ ὑψώσεως τῆς γυναικὸς εἰς τὴν ἐμπρέουσαν θέσιν. Ἀγάλλονται οἱ ἄγγελοι ὁρῶντες τὴν ὑψίστην τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν καὶ χαίροντες ψάλλουσι, εἰρήνη ἐπὶ γῆς ἔρχεται τοῦ Θεανθρώπου τὴν ἀλήθειαν διασπείροντος.

Δεῦτε, λοιπόν, καὶ ἡμεῖς προϋπαντήσωμεν τὸ θεῖον τοῦτο παιδίον, τὸν Βασιλέα καὶ δημιουργὸν τῆς κτίσεως, ἀνακράζοντες :

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ.»

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε».

Θρασύβουλος. Σ. Βλησίδης
φοιτ. φυσικῶν

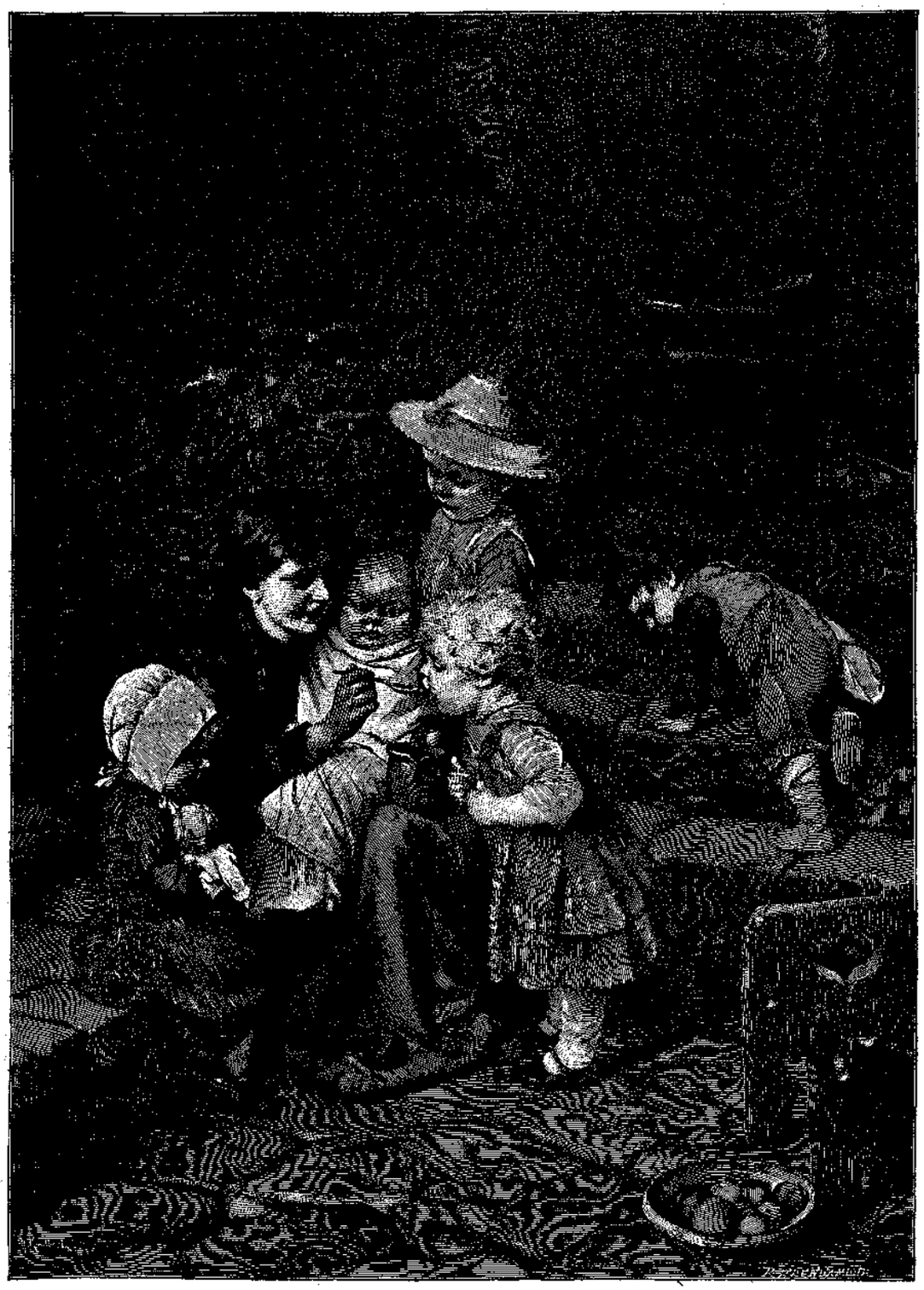

ΧΡΕΗ ΜΗΤΡΟΣ

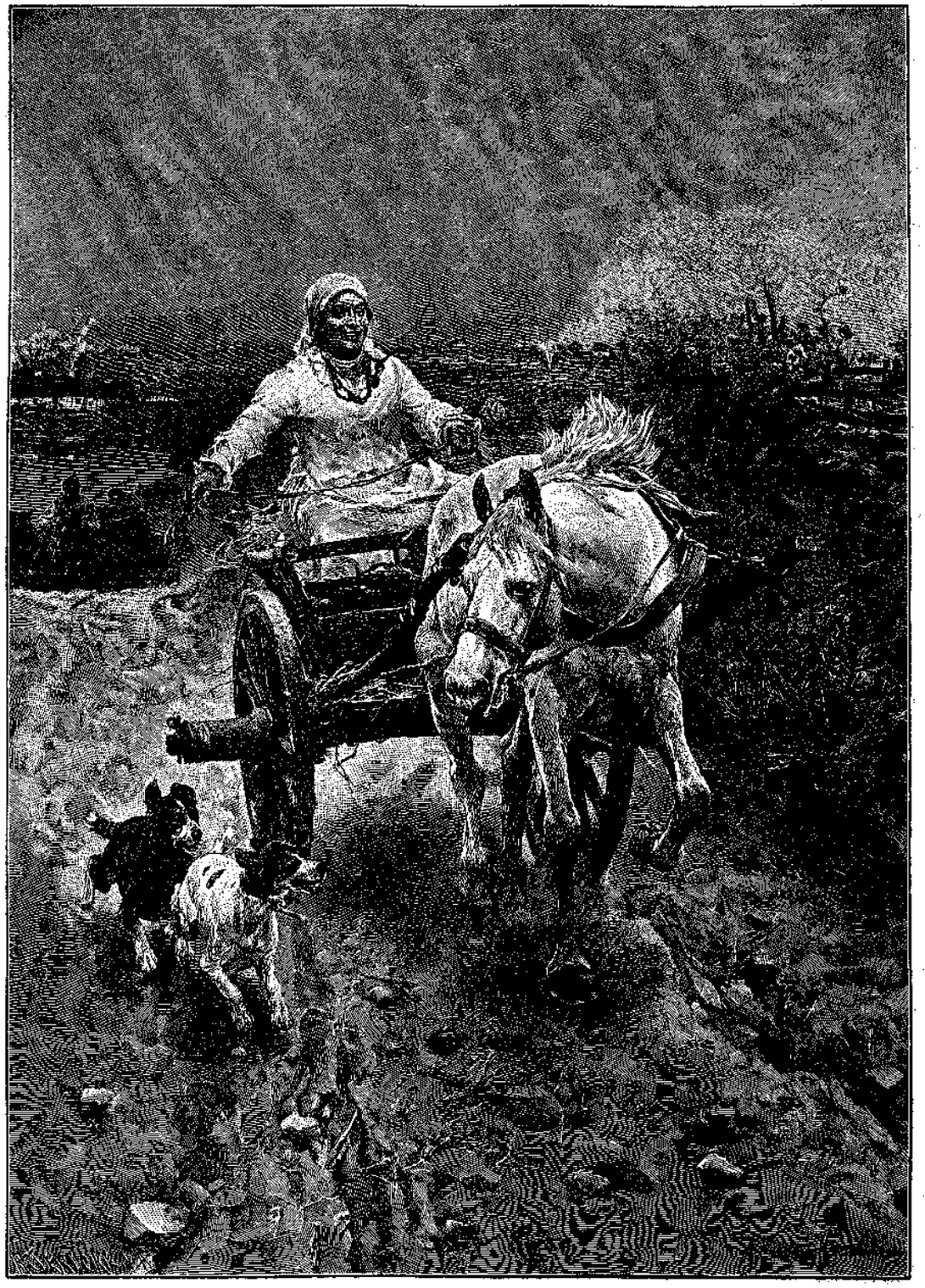

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΕΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΙ ΠΟΝΟΙ

Ἀφιεροῦται τῇ προσφιλεῖ μοι ἀδελφῇ Ταρσίᾳ.

Ὁ Χρυσοκόμης Φοῖβος τὴν ἡμερησίαν αὐτοῦ διατρέξας πορείαν ἀπέρχεται, ἵνα ἀναπαυθῇ ἐν τῇ ὑγρᾷ αὐτοῦ κοίτῃ. Σμικρὸν ἔτι καὶ ἡ ποτνία νύξ, ἡ φθονερὰ αὕτη καὶ ἐν ἁμαρτίαις γεγηρακυῖα γόησσα, ἐπέρχεται καὶ διὰ τῶν κελαινῶν αὐτῆς πτερύγων, ὑφ' ἃς προσπαθεῖ νὰ ἀποκρύψῃ τὰς ρυτίδας τῆς ἀκολασίας της, καλύπτει τὸ πᾶν. Εἶνε νύξ· ἐπὶ τοῦ βαθυκυάνου οὐρανίου στερεώματος μαρμαίρουν τὰ πολυειδῆ τῶν ἀστέρων συμπλέγματα, ἅτινα δύναταί τις εὐχερῶς νὰ παρακολουθήσῃ, ὡς ἐκ τῆς αἰθρίας τοῦ οὐρανοῦ. Πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ ὁρίζοντος μέρος ἀστὴρ φαεινὸς διαγγέλει τὴν ἔλευσιν τῆς σελήνης ἥτις πλησιφαής, ὡς πελώριος ἀδάμας ἐμφανίζεται, ἐπαργυροῦσα διὰ τῶν χρυσῶν ἀκτίνων τὸ Κλεινὸν Ἄστυ καὶ τὸν ἀρχαίγονον αὐτοῦ φύλακα τὴν Ἀκρόπολιν. Τὴν ἐμφάνισιν αὐτῆς γηθοσύνως οἱ περιπατηταὶ τοῦ Συντάγματος ὑποδέχονται καθότι ὁ μέλας τῆς νυκτὸς πέπλος παρασύρεται.

Ἀλλὰ τί πρὸς ἐμὲ ἡ πολυτάραχος τοῦ συντάγματος κίνησις, τί τὰ σμήνη τῶν περιπατητῶν καὶ περιπατητριῶν; Τί ἂν εὑρίσκωμαι ἐν τῇ ἑστίᾳ ταύτῃ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν φώτων, τί ἂν βλέπω τὴν Ἀκρόπολιν μὲ τόσα ἀρχαῖα τῆς τέχνης κειμήλια; Πρὸς τί δι' ἐμὲ ἡ γοητεία τοῦ Ἀρχαίου καὶ τοῦ νέου Πολιτισμοῦ ἀναμιξ λειτουργούντων ἀφοῦ εἶναι μακρὰν τῆς οἰκογενειακῆς μου ἑστίας, ἀφοῦ οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν ἀντικρύζουν μορφὰς προσφιλεῖς, ἀφοῦ εἶμαι μακρὰν τοῦ προσώπου, εἰς ὃ δύναμαι ν' ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου καὶ νὰ ἐκφράσω τὸν πόνον μου, μακρὰν τοῦ ὁποίου πᾶσα ἀναπόλησις, πᾶσα ἐνασχόλησις, πᾶν ὄνειρον, πᾶσα τρυφή, πᾶσα ἐλπὶς γίνεται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν δεινῆς μελαγχολίας, ἣν μοι ἐπιβάλλει ἡ ἀχανὴς ἀπόστασις, ἥτις μὲ χωρίζει ἀπ' αὐτοῦ; . . . καὶ ἡ νὺξ ὁλονὲν προχωρεῖ. Αἱ λεπταὶ καὶ μεταξιναὶ ἐσθῆτες τῶν ἁβρῶν δεσποινίδων καὶ δεσποινῶν δὲν στίλβουσι πλέον ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης καὶ τῶν ἠλεκτρικῶν. . . οἱ περιπατηταὶ ἠραιώθησαν. . . πάντες ἀπῆλθον ἀποκομίζοντες τὶς οἶδε πόσα πλασθέντα ὄνειρα, πόσους πόθους, πόσας ἐλπίδας! Οὐδεμία κίνησις ἐπικρατεῖ οὐδεὶς θροῦς διαταράττει τὴν νυκτερινὴν σιγὴν παρὰ μόνον ὁ ψίθυρος τῶν ἐγγὺς φυλλωμάτων ἢ τὸ ἀφεστηκὸς ᾆσμα τῆς νυκτιλάλου ἀηδόνος, ἥτις ἀκάματος ἐπιχέει ἀνέκφραστον χάρμα κατὰ τὴν νυκτερινὴν ταύτην ὥραν... Ἐν μέσῳ τῆς τοιαύτης ἀπομονώσεως καὶ ἐγκαταλείψεως ἡ ψυχή μου κατελήφθη δεινότερον ὑπὸ τῶν κατεχόντων αὐτὴν αἰσθημάτων καὶ ἄφατος κατέλαβεν αὐτὴν μελαγχολία. Καὶ ἀνεμιμνήσκετο μορφῶν προσφιλῶν, μορφῆς ἰδεώδους καὶ ἀπηύθυνε χαιρετισμοὺς πρὸς τοὺς ἀστέρας, ὅπως τοὺς διαβάσωσι καὶ προσηλοῦτο εἰς τὸ γλυκὺ φῶς τῆς σελήνης πρὸς ὃ πιθανὸν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκείνων τὴν αὐτὴν στιγμὴν θὰ ἀνέβλεπον. Ἀλλά, ὦ γλυκεῖα καὶ αἰδήμων τοῦ Οὐρανοῦ νύμφη, Ἀργυρόθρονε τῆς Λητοῦς κόρη, ἂν αἱ ἐπὶ τῶν μαργαριτῶν τῆς Ἀκροπόλεως ἀδαμάντινοι σταγόνες δρόσου δέν σοι ἀπήντησαν ἀντὶ τῶν δακρύων μου εἰς τὴν κατέχουσαν τὴν καρδίαν θλῖψιν, μὴ δέν σοι καθίστα ταύτην γνωστὴν ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μου βασιλεύουσα μελαγχολία; Μὴ δὲν παρετήρησας ὅτι μόνον ἡ νοσταλγοῦσα ψυχή μου ἤλγει καὶ κατείχετο ὑπὸ κατηφείας; Πρὸς στιγμὴν ἤλπισα ὁ τάλας, ὅτι ἐν σοὶ θὰ εὕρω σύντροφον ἐν τῇ μοναξίᾳ μου, ὅτι ἐν τῷ φωτί σου θὰ ἠδυνάμην νὰ ἀναζωπυρήσω τὰς ἐλπίδας μου, νὰ ἀναπτερώσω τὰ ὄνειρά μου, ὅτι ἐν τῇ θελκτικῇ μορφῇ σου θὰ εὕρω ποιάν τινα τέρψιν μικρὰν ἡδονήν, μικρὰν παρηγορίαν ἴσως ἐλαχίστην τινὰ λήθην, ὅπως διασκεδάσω ὀλίγον τὴν μελαγχολίαν μου, ἀλλὰ φεῦ! Ματαία ἐλπίς! αἱ θωπευτικαί σου ἀκτῖνες, εἰς ἃς ἄλλοτε ἐνετρύφων καὶ εὕρισκον τὸ βάλσαμον τῆς παρηγορίας στεροῦνται νῦν τῆς δυνάμεως, ὅπως διεισδύσωσιν εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου καὶ σελαγίσωσι διὰ τῶν ἡδέων σελαγισμῶν των τὰ ἐρεβώδη αὐτῆς βάθη. Τὸ γλυκὺ φῶς σου ἀδυνατεῖ νὰ ἀποδιώξῃ τῆς καρδίας μου τὸν νόστον, ἡ ζωηρὰ ὄψις σου ἐπαυξάνει ἐπὶ μᾶλλον τὴν λύπην καὶ μελαγχολίαν μου, διότι μοὶ ἐνθυμίζει παρελθὸν ρόδινον, πλαισιούμενον ὑπὸ θεσπεσίων καὶ λαμπρῶν χρωμάτων, παρελθὸν εὐτυχές, ἐν ᾧ ὑπὸ τὸ θεσπέσιον φῶς σου τόσα ἔπλαττον ὄνειρα, τόσους ἐξέφραζον πόθους, τόσας ἐδημιούργουν ἐλπίδας. Διὰ τοῦτο θέλω νά σε ἀφήσω ἀφοῦ οὔτε ἐν σοὶ δὲν εὑρίσκω τὸ σθένος, ὅπερ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν ψυχήν μου τοῦ πόνου καὶ τῆς θλίψεως. Ἀλλὰ ποῦ ὁ δύστηνος ἐν τῷ ξένῳ τούτῳ τόπῳ νὰ πορευθῷ; Ποῦ ἡ σκληρὰ γόησσα ἀνάμνησις προσωρινῶς οἰκεῖ, ἵνα αἱ φανταστικαί της εἰκόνες μοὶ ἀναπολῶσι παρελθὸν εὐτυχές; παρελθὸν ἐν ᾧ περιστοιχούμην ὑπὸ μορφῶν προσφιλῶν;

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει παρέμεινα ἐπὶ πολὺ ἀναζητῶν διὰ μέσου τῶν ἀργυρῶν τῆς Φοίβης ἀκτίνων ὀφθαλμοὺς προσφιλεῖς ἵνα, διαβιβάσω ἕνα πόθον, ἕνα στοχασμόν, ἓν ὄνειρον εἰς ἀλησμόνητον ὕπαρξιν ἀφ' ἧς ἡ σκληρὰ τύχη μὲ ἀπεχώρισε.

Ἀθήνησι **Θωμᾶς Θ. Γεράκης**

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΠΡΟΧΕΙΡΟΝ ΠΕΙΡΑΜΑ ΑΤΜΟΣΦ. ΠΙΕΣΕΩΣ.

Πῶς κατωρθώνετε ὥστε νὰ εἰσαχθῇ ὠὸν ἀκέραιον ἐντὸς φιάλης διὰ τοῦ στενοῦ αὐτῆς λαιμοῦ;

Λάβετε φιάλην τινὰ ὕδατος καὶ ὠὸν σύνηθες ὄρνιθος καὶ ἀφοῦ ἀνάψητε τεμάχιον κοινοῦ χάρτου εἰσαγάγετε αὐτὸ καῖον ἐν τῇ φιάλῃ. Μόλις δὲ ἴδητε, ὅτι ὁ χάρτης καίεται, μόλις κατὰ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ μέρος θέσατε ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης τὸ ὠόν σας ἐρμητικῶς, ἀφοῦ ὅμως πρότερον ἀφαιρέσητε τὸ κέλυφος αὐτοῦ.

Ἡ καῦσις τοῦ χάρτου φυσικῶς ἠραίωσε τὸν ἐν τῇ φιάλῃ ὑπάρχοντα ἀέρα διὰ τῆς καύσεως τοῦ ὀξυγόνου καὶ οὕτω τὸ ὠὸν πιεζόμενον ὑπὸ του ἐξωτερικοῦ ἀέρος εἰσέρχεται εἰς τὴν φιάλην, καθόσον ὁ ἐσωτερικὸς ἀὴρ συστέλλεται καὶ ὑποχωρεῖ εἰς τὴν πίεσιν τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀέρος. Τὸ περιεργότερον δὲ φαινόμενον τοῦ πράγματος εἶνε τὸ ἑξῆς:

Τὸ ὠὸν βαθμηδὸν μηκύνεται καὶ λαμβάνει τὸ σχῆμα τοῦ λαιμοῦ τῆς φιάλης. Εἶτα δὲ ἐκτείνεται καὶ φέρεται πρὸς τὰ κάτω, ὅτε αἰφνηδίως πίπτει ἐντὸς τῆς φιάλης ἀποτόμως, μετὰ μικροῦ κρότου, ὁμοίου μὲ ἐκεῖνον ὃν παράγομεν, γρονθοκοποῦντες χάρτινον σάκκον πλήρει ἀέρος.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἡ πίεσις τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἐν χώρῳ κενῷ.

Φ. Π.

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

Μὴ θεωρεῖς οὐδέποτε τὸ κάλλος τῆς μορφῆς
Τὸν νοῦν σου στρέφε πάντοτε στὸ κάλλος τῆς ψυχῆς
Τὸν νοῦν σου στρέφε πάντοτε στὴν εὐγενῆ καρδίαν
Ἐὰν ποθῇς ἐκτίμησιν καὶ ἀληθῆ φιλίαν.

Ν. Σαχίνης

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΚΟΜΗΣ

Ἐν τῶν πρώτων στοιχείων τῆς καλλονῆς εἶνε καὶ ἡ ὡραία κόμη βεβαίως, ἀρκεῖ νὰ εἶνε αὕτη καλῶς περιποιημένη καὶ μὲ ὡραίαν κέμωσιν, ἀνάλογον πρὸς τὸ πρόσωπον. Ἀνάγκη λοιπὸν εἶνε νὰ διατηρῶμεν καλῶς τὴν κόμην καὶ ὑπὸ ἔποψιν ὑγιεινῆς, καθόσον ἡ κόμη μᾶς προφυλάσσει ἀπὸ πολλῶν ἐχθρῶν, καὶ ὑπὸ ἔποψιν καλλονῆς. Ἐὰν ἡ περιποίησις ταύτης παραμεληθῇ ἐπέρχεται ἡ τριχόρροια, ἣν διαδέχεται ἢ ἐν μέρει ἢ ἐν γένει φαλάκρωσις, ὅτε ὁ πάσχων τόσον ἀειδῆ θεωρεῖ τὴν μορφήν του πολλάκις, ὥστε καὶ μελαγχολεῖ καὶ μονάζει. Τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν αἰτιῶν τῆς τριχορροίας κατέχουσιν αἱ ἐξαντλητικαὶ νόσοι καὶ ἰδίᾳ ἡ φυματίωσις, ὁ καρκίνος, ἡ ἀναιμία, λευκωματουρία κ.τ.λ. Ἐπίσης τὰ ὀξέα πυρετικὰ νοσήματα, ἱλαρά, σκαρλατίνα, τυφοειδὴς πυρετός. Κατὰ δεύτερον λόγον ἔρχονται τὸ ἔκζεμα, ἡ γυροειδὴς ἀλωπεκία (τριχωφᾶς) καὶ αἱ διάφοροι μορφαὶ τῆς σιφιλοπορροίας. Ἡ φαλάκρωσις ὅμως εἶνε καὶ κληρονομική, καὶ οὕτω πλεῖστοι ἐν ἡλικίᾳ 20—23 ἐτῶν ἔχουν τελείαν φαλάκραν. Ἕτερα αἴτια τῆς τριχορροίας εἶνε οἱ ἀνδρικοὶ πρὸ πάντων πῖλοι, οἵτινες αἰχμαλωτίζοντες, οὕτως εἰπεῖν, τὴν κεφαλήν, ἐμποδίζουσι τὸν ἀερισμὸν τῆς κόμης, ὅστις εἶνε ἀναγκαιότατος. Ἐπίσης καὶ ἡ πολὺ διανοητικὴ ἐργασία βλάπτει πολὺ τὴν κόμην καὶ τέλος αἱ παντοειδεῖς κακαχρήσεις καὶ αἱ ἠθικαὶ συγκινήσεις.

Ὥστε ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω βλέπειτις ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν αἰτίων εἶνε συχνοὶ ἐπισκέπται τῶν ἀνδρῶν οἵτινες καὶ δι' αὐτὸ ὑπόκεινται περισσότερον τῇ φαλακρώσει. Ὁ κ. Γ. Φιλαρετόπουλος συνιστᾷ τὴν κατωθι συνταγὴν κατὰ τῆς ἀρχομένης πτώσεως τῶν τριχῶν: Alcool camphré 100,0 Essence de térébenthine 25,0 Ammonique 3,0. Ἐκ τοῦ μίγματος τούτου νὰ γίνεται ἐντριβὴ ἐπὶ τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς ἅπαξ τῆς ἡμέρας.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΨΛΑΘΩΝ

Τὰ ἐξ ἀχύρου καὶ ἄλλων ὁμοίων οὐσιῶν κατεσκευασμένα καθίσματα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα καθαρίζονται ἂν πλυθῶσι καλῶς μετὰ σαπωνάδας κοινῆς, εἰς ἣν προσθέτετε ὀλίγον οἰνόπνευμα. Μετὰ τοῦτο δὲ τὰ προστίθετε διὰ θειϊκῆς κόνεως, τὰ ἀφίνετε νὰ στεγνώσουν ἐπὶ δύο ὥρας καὶ εἶτα τὰ καθαρίζετε καλῶς μὲ σκληρὰν ψῆκτραν, ἥτις καὶ τὰ ἀποστιλβώνει.

ΔΙΑΡΡΟΙΑ ΤΩΝ ΙΠΠΩΝ

Ὁπόταν ὁ ἵππος σας καταληφθῇ ὑπὸ τῆς διαρροίας καὶ ἐξαντλήσετε πᾶν μέσον θεραπείας, βράσατε ἓν μέγα κρόμμυον ἐντὸς ἡμισείας ὀκᾶς γάλακτος τῆς αἰγὸς καὶ ποτίσατε δι' αὐτοῦ τὸ πάσχον ζῶον.

ΚΑΛΥΜΑΤΑ ΣΦΑΙΡΙΣΤΗΡΙΩΝ ΕΚ ΧΑΡΤΟΥ

Ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις τοῦ χάρτου ὁμοιάζει πρὸς τσόχαν· εἶνε τραχὺς καὶ ἀνθεκτικός. Ἐπειδὴ δὲ εἶνε πολὺ εὐθυνὴ ἡ τοιαύτη ἐπίστρωσις, καὶ δίδει τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα ἀναμφιβόλως θὰ προτιμηθῇ τῆς διὰ τσόχας.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φύλλον)

— Ἐχάσαμεν τὸ τραῖνον, τῷ ἀπήντησα γελῶν, ἐνῷ ἦτον ἔτι ἐνώπιόν μας.

— Ἄμ, κατάλαβα, μᾶς λέγει ὁ κ. Χαλκιόπουλος, ὁ ἐξάδελφος θὰ ἔκαμε πάλιν, ὡς συνήθως, λάθος. Καὶ μᾶς προσεκάλεσεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου μᾶς ἐσύστησεν εἰς τὴν ἀξιόλογον Κυρίαν του καὶ μᾶς προσέφερε τὴν μαστίχαν.

Εἶτα προσελθόντος καὶ τοῦ κ. Λαγκάδη ἐπέβημεν ἐπί τινος ἀγροτικῆς, ἀλλὰ πολὺ καλῶς ἐχούσης ἁμάξης καὶ μετέβημεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Λαγκάδη, ὅπου ἡ καλλίστη καὶ περιποιητικωτάτη αὐτοῦ σύζυγος εἶχε προετοιμάσει ὡραιοτάτην μακαρονάδαν μετὰ εὐγεύστου στιφάδου, ὡραίων ἰχθύων καὶ λοιπῶν ἐπιδορπίων καὶ καρικευμάτων, παρακαθήσαντες ἐν ὡραίᾳ καὶ ρωμαντικῇ θέσει, ὄπισθεν τῆς οἰκίας του. Εἶτα δὲ ἀναπαυθέντες ὀλίγον πρόσεκλήθημεν ἐκ νέου εἰς εὐωχίαν παρὰ τοῦ πάντοτε προθύμου καὶ περιποιητικωτάτου ἐξαδέλφου κ. Λαγκάδη, ὅτε ἐκομίσθησαν ἡμῖν ἱκαναὶ φιάλαι ὡραίου ζύθου, μετὰ ποικίλων ἐδεσμάτων, διελθόντες οὕτω ὡραίαν τὴν διαμονήν μας ἐκεῖ ἐνόσῳ διήρκει τὸ θάλπος. Περὶ τὴν 5ην δὲ ὥραν ἀποχαιρετήσαντες τὰς κυρίας, μετέβημεν πάντες ὁμοῦ μέχρι τοῦ λιμένος τοῦ Φαναρακίου, περιελθόντες τὴν ὡραίαν ὄντως ἐξοχικὴν ταύτην πολίχνην καὶ περιεργασθέντες μετὰ προσοχῆς τὰ πάντα.

Ἡ ἐξοχὴ αὕτη πολλοὺς προσελκύει θαμῶνας ἐν ὥρᾳ θέρους· τὰς δὲ ἑορτὰς καὶ Κυριακὸς πολλοὶ ξένοι καὶ φίλοι τῶν ἐκεῖ κατοικούντων προσέρχονται καὶ διημερεύουσιν. Οὕτω καὶ ἡμεῖς ἀφοῦ διήλθομεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκεῖ, ἐπιβάντες περὶ τὴν 6ην τῆς ἑσπέρας τοῦ διερχομένου κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἀτμοπλοίου, ἀπήραμεν μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου μου διὰ τὴν Πρίγκιπον, ὅπως διέλθομεν ἐκεῖ τὴν νύκτα παρὰ τῷ κ. Μοάτσῳ, θιασάρχῃ τῶν περιφήμων ἀνδρεικέλων του, ὅστις εἶχε προσκαλέσῃ ἡμᾶς ἵνα διέλθωμεν ὥρας τινὰς εὐχαρίστους παρ' αὐτῷ. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ κ. Μοάτσος ἔδιδε παράστασιν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐν Χάλκῃ, ὀλίγον ἀπεχούσῃ τῆς Πριγκίπου διὰ τῆς λέμβου. Ἀλλ' ὁ ἄνεμος ἐφύσα τόσον ἰσχυρὸς κατὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην, ὥστε κατέστη ἀδύνατον νὰ μεταβῶμεν ἐκεῖ, ἀναγκασθέντες νὰ δειπνήσωμεν μόνοι καὶ διανυκτερεύσωμεν ἐν Πριγκίπῳ.

Ἀλλὰ τί κίνησις, τί ζωηρότης καὶ εὐθυμία καὶ ὁποία πολυκοσμία ἐπικρατεῖ κατὰ τὰς ἑορτὰς ἐν τῇ πλουσίᾳ ταύτῃ νήσῳ! Καὶ εἶνε ὄντως πλουσία, διότι ἀκριβῶς τίποτε δὲν λείπει ἀπ' ἐκεῖ. Ὅλαι αἱ τάξεις ἀμφοτέρων τῶν φύλων, πλούσιαι ἀμφιέσεις, εὐθυμία, χαρὰ καὶ γέλωτες, θέατρα, μουσικαὶ καὶ πλεῖστα κέντρα. Δρόσος, θέα εὐάρεστος καὶ νυκτερινὴ μαγεία, τὰ πάντα συνδυαζόμενα ἐν πλούτῳ καὶ χλιδῇ, φαντάσθεῖτε τί γίνεται ἐκεῖ! Μεταβαίνομεν ἀπὸ καφενεῖον εἰς καφενεῖον, ὀπὸ ζυθοπωλεῖον εἰς ζυθοπωλεῖον, ἀπὸ ξενοδοχεῖον εἰς ξενοδοχεῖον καὶ ἠποροῦμεν ποῖον νὰ προτιμήσωμεν. Ἐν τέλει ἐμείναμεν εἰς τὸ μέγα καφεῖον τῆς πλατείας, ὅπου ἐπαιζεν ὁ ὠδικὸς ὅμιλος ἐν συνοδείᾳ ὡραίας ἀρχήστρας. καὶ ὅπου εὑρίσκετο καλλίτερος κόσμος καὶ εἶτα δειπνήσαντες καὶ ἀρκετὰ διασκεδάσαντες ἐν τῇ ὡραίᾳ Πριγκιπονήσῳ, μετέβημεν εἰς τὸ πρὸς ὕπνον ξενοδοχεῖον· πλὴν μεταξὺ τόσων ξενοδοχείων, ἅπαντα τὰ δωμάτια ἦσαν κατειλημμένα καὶ οὐδαμοῦ εὑρίσκομεν τοιοῦτον. Διάθεσις πρὸς διανυκτέρευσιν δὲν ὑπῆρχε καὶ ἔδει ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ εὕρωμεν κατάλυμα. Ἀπετάνθημεν παντοῦ, ἀλλ' οὐδαμοῦ εὑρίσκομεν. Ἐν τέλει μᾶς συνεβούλευσαν ν' ἀπευθυνθῶμεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Καλυψοῦς, τὸ καλείτερον τῆς Πριγκιπονήσου, ὅπου πραγματικῶς μεταβάντες, μᾶς ἐζήτησαν δι' ἕκαστον 10 φράγκα. Μεσολαβήσαντος φίλου ἐδέχθην ἀντὶ φρ. 15 οἱ δύο καὶ οὕτω διήλθομεν τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τούτῳ.

Τὴν δὲ πρωΐαν ἐγερθέντες εἴπομεν καὶ μᾶς ἐκόμισαν τὸ πρόγευμα ἐν τῷ ἐξώστῃ τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ἐγευματίσαμεν, ἔχοντες πρὸ ἡμῶν τὴν ἔξοχον καὶ ἀλησμόνητον θέαν τῆς πολυφήμου Χάλκης.

Καὶ ἀληθῶς δὲν εἶχον ἄδικον οἱ προύχοντες τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ ζητήσωσιν ἀνάπαυσιν, εὐμάρειαν, δρόσον καὶ ὑγείαν, φυσικὴν καλλονὴν καὶ ρωμαντικὴν ἀπόλαυσιν ἐν ταῖς νήσοις ταύταις τῆς Πρίγκιπου καὶ Χάλκης, διότι ὄντως τὰ πάντα θεραπεύονται καὶ ὑπῆρξεν ἐποχὴ πλούτου καὶ χλιδῆς, καθ' ἣν ἐνταῦθα ἐθεωρεῖτο οὐ μόνον τὸ ἀριστοκρατικώτερον μέρος, ἀλλὰ καὶ τὸ μᾶλλον διασκεδαστικώτερον. Ἤδη ἐξέλειψαν ἐκεῖθεν οἱ ζάπλουτοι, Ζαρίφηδες, Ράλληδες, Χατζόπουλοι, Σκυλίτσηδες κτλ. καὶ νῦν συχνάζουν ἐκτὸς ὀλίγων πλουσίων αἱ μεσαῖαι καὶ κατώτεραι τάξεις.

Τὴν 8ην πρωϊνὴν ὥραν ἀνεχωρήσαμεν ἐκ τῆς Πριγκίπου καὶ ἦτο πολὺ ὡραῖον νὰ βλέπῃ τις πληθώραν κόσμου συνταξειδεύουσαν.

Πάντες ὅσοι ἦλθον καὶ διενυκτέρευσαν ἐκεῖ, ὡς καὶ πάντες οἱ διαρκῶς διαμένοντες καὶ ἐργαζόμενοι εἰς Κωνσταντινούπολιν, συνεταξείδευον ὁμοίως καὶ ἦτον ἀληθῶς ὡραῖον τὸ θέαμα τῆς ἐπιστροφῆς τῆς χαριέσσης ἐκείνης κοσμοπληθμύρας, τὸ πλεῖστον, ἂν ὄχι τὸ ὅλον ἑλληνικῆς ἐντελῶς φυλῆς, καὶ νὰ μεταβαίνουν ἐκ τῆς ἐξοχῆς εἰς τὴν πόλιν μετὰ τόσης χαρᾶς καὶ καλῆς διαθέσεως. Πάντες εὔθυμοι καὶ ζωηροί, πάντες γελαστοὶ καὶ ὑγιεῖς μὲ λογοπαίγνια καὶ παντοίας ἀστειότητας καὶ φιλοφρόνους ἐκφράσεις.

Μετὰ περισσῆς ὄντως περιεργείας καὶ ἀγαλλιάσεως ἐθεώμην τὴν ὡραίαν ταύτην κίνησιν καὶ προσεπάθουν νὰ εἰσδύσω εἰς τὴν καρδίαν τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, διὰ νὰ μάθω τὸ αἴτιον τῆς τόσης χαρᾶς των. Ἦσαν ἄραγε τόσον πλούσιοι καὶ ὑγιεῖς ἢ μετέβαινον εἰς τίποτε γάμους καὶ πανηγύρεις; Τίποτε ἀπὸ αὐτά, διότι ἔμαθον τὴν ἀφορμήν, ἐρωτήσας πρόσωπά τινα γνωστά μου, ἅτινα συνήντησα ἐκεῖ καὶ τὰ ὁποῖα μετὰ χαρᾶς μὲ ἔβλεπον μεταξὺ αὐτῶν.

— Δὲν μοῦ λέγετε, σᾶς παρακαλῶ, ἠρώτησα τὸν Κύριον Ὀλύμπιον, δικηγόρον, καὶ τὴν Κυρίαν του ἐπιστρέφοντας ἐμοίως ἐκ Πριγκίπου, διατί πάντες οὗτοι οἱ ταξειδιῶται φαίνονται τόσον εὐχαριστημένοι καὶ ἔκτακτος ἀγαλλίασις κατέχει αὐτούς.

— Διότι ἐπιστρέφουν ἐκ τῆς Πριγκίπου.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ

Ὁ Ἐρρῖκος Βερτράν, ἠρᾶτο τῆς κόρης τοῦ κόμητος Κοβέρ, καὶ ἀντηγαπᾶτο ὑπ' αὐτῆς διὰ τοῦ ἰδίου ἔρωτος, ὅτε ἐγνωρίσθησαν πολὺ μικροὶ φοιτῶντες ἔτι ἐν τῷ σχολείῳ.

Ἔκτοτε παρῆλθον ὀκτὼ ἔτη καὶ ἡμέραν τινὰ οἱ δύο ἐρασταὶ εὑρίσκοντο μόνοι, ἐν τῷ ἐκεῖ πλησίον παρακειμένῳ μικρῷ δάσει, καθήμενοι ἐπὶ ὀγκώδους λίθου καὶ ἐπαναλαμβάνοντες διὰ μυριοστὴν φορὰν τοὺς ὅρκους των, ὅτε αἴφνης ὁ Ἐρρίκος μετ' ἀποφάσεως σταθερᾶς λέγει πρὸς τὴν Κλαίρην:

— Κλαίρη, αὔριον ἔρχομαι πρὸς τὸν πατέρα σου, ἵνα καὶ ἐκ δευτέρου τῷ ζητήσω τὴν χεῖρα σου.

— Ἐὰν δὲ καὶ πάλιν σοὶ ἀρνηθῇ, τί μέλλεις νὰ πράξῃς;

— Τί ἄλλο, ἀγαπητή μου Κλαίρη, παρὰ νὰ εἴπω εἰς αὐτὸν ὅτι, ἂν καὶ πτωχός, θὰ προσπαθήσω ὅπως σὲ καταστήσω εὐτυχῆ;

— Ἀλλά, πτωχέ μοι, Ἐρρῖκε, δὲν γνωρίζεις τὸν πατέρα μου, ἐξ ἄλλου θέλει νὰ μὲ νυμφεύσῃ μὲ τὸν κόμητα Κ... ἵνα μὴ χάσω τὸν τίτλον τῆς κομήσης, ἀλλ' ἐγὼ προτιμῶ νὰ κλεισθῶ εἰς μοναστήριον, παρὰ νὰ γίνω ποτὲ ἡ σύζυγος αὐτοῦ τοῦ τέρατος.

— Ὦ Κλαίρη, μὴ μοῦ λέγεις τόσον φρικώδη πράγματα, ναὶ μέν, μοὶ ἠρνήθη τὴν χεῖρα σου κατὰ τὴν πρώτην αἴτησίν μου, ἀλλὰ δὲν φαίνετο, ὅτι θὰ ἐπιμείνῃ πάντοτε ἀρνούμενος.

— Εἴθε, Ἐρρῖκε, νὰ μὴ συμβῇ τοιοῦτον τι...

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἐρρῖκος Βερτρὰν παρουσιάζετο εἰς τὸν κόμητα Κοβέρ, ζητῶν αὐτῷ καὶ ἐκ δευτέρου τὴν χεῖρα τῆς Κλαίρης.

Ὁ κόμης Κοβὲρ εὐθὺς διέκοψε τὸν Ἐρρῖκον, λέγων, εἰς αὐτόν, ὅτι δὲν ἦτο διὰ τὴν θυγατέρα του, προβάλλων αὐτῷ ὡς πρόφασιν τὴν πτωχείαν τοῦ, καὶ ὅτι ἐσκόπει νὰ νυμφεύσῃ αὐτὴν μετὰ τοῦ Κόμητος Κ. καὶ νὰ παύσῃ ἐνοχλῶν αὐτόν.

Πρὸ τοιαύτης ὁριστικῆς ἀρνήσεως ὁ Ἐρρῖκος μὴ ἔχων τί νὰ ἀντιτάξῃ, ὑπεχώρησε μὲ συντετριμμένην καρδίαν, ὁρκισθεὶς ἵνα οὐδέποτε νυμφευθῇ.

Ἡ δὲ Κλαίρη ἐξ ἄλλου εἰσῆλθε εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Βικεντίου, ὡς ἀδελφὴ τοῦ Ἐλέους, τοῦ πατρὸς αὐτῆς προτιμήσαντος νὰ γίνῃ μοναχή, παρὰ νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν πτωχόν, ἀλλὰ τίμιον Ἐρρῖκον.

Β΄.

Ἔκτοτε παρῆλθον δέκα ἔτη... Ὁ πόλεμος μεταξὺ Γαλλίας καὶ Γερμανίας εἶχε κηρυχθῇ, ἡ δὲ Γαλλία ἐκάλει ἅπαντα τὰ τέκνα αὐτῆς πρὸς ὑπεράσπισίν της.

Τὸ σῶμα τῶν ἐθελοντῶν εἶχεν ἤδη ἑτοιμασθῇ, καὶ διετάχθη ἐσπευσμένως νὰ ἀναχωρήσῃ τὴν τρίτην τοῦ μηνὸς Μαρτίου.

Ἀρχηγὸς τοῦ σώματος αὐτοῦ διωρίσθη ὁ λοχαγὸς Ε. Βερτρὰν καὶ τὸ σῶμα τῶν ἐθελοντῶν ἐπορεύετο ἤδη πρὸς τὰ σύνορα. Φθάσαν μετὰ ἑκτὼ ἡμέρας ἐκεῖ, εὐθὺς ἤρχισε νὰ μάχηται, ἐπότε συνηντᾶτο μὲ τοὺς ἐχθρούς. Ἐν διαστήματι δὲ πέντε ἡμερῶν εἶχε κερδήσει τρεῖς μάχας, ἀλλ' ἐκ τῶν τρισχιλίων αὐτοῦ ἀνδρῶν ἔμειναν μόμον περίπου χίλιοι πεντακόσιοι, μὴ ἀποθαρρηθέντες ὅμως, ἀλλ' ἐξακολουθοῦντες τὸν ἀγῶνα μετὰ τῆς προτέρας πάντοτε ὁρμῆς καὶ ζέσεως.

Ἡμέράν τινα, καθ' ἣν τὸ στράτευμα ἀνεπαύετο, φθάνει εἰς ἱππεὺς ἀγγελιοφόρος, ὅστις ζητεῖ τὸν ἀρχηγόν, πάραυτα δὲ ὁδηγεῖται εἰς τὴν σκηνήν, ὅπου εὑρίσκετο ὁ Ἐρρῖκος Βερτράν, διοικητὴς τοῦ στρατεύματος. Ὁ ἀγγελιοφόρος τότε παραδίδει αὐτῷ φάκελλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦσαν διαταγαὶ τῆς κυβερνήσεως νὰ ὑπάθῃ νὰ ἑνωθῇ μὲ τὸ στράτευμα τοῦ Μὰκ Μαών, καὶ ἡ προαγωγὴ αὐτοῦ εἰς συνταγματάρχην, ἕνεκα τῶν ἐπανειλημμένων αὐτοῦ ἐν τῷ στρατῷ ἀνδραγαθιῶν του.

Γ΄.

Ἡ μάχη εὑρίσκεται εἰς τὸ ἀγριώτερον αὐτῆς σημεῖον καὶ οἱ νεκροὶ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν εἰσὶ πολυάριθμοι. Τέλος ὁ Στρατάρχης Μὰκ Μαὼν διατάσσει γενικὴν ἔφοδον καὶ τὰ Γαλλικὰ συντάγματα ἐπιπίπτουσιν ἀκάθεκτα ἐπὶ τοῦ ἐκπλαγέντος ἐχθροῦ, ὅστις μὴ δυνηθεὶς ν' ἀνθέξῃ εἰς τοιαύτην ὁρμήν, τρέπεται εἰς φυγήν.

Ὁ συνταγματάρχης Ἐρρῖκος Βερτρὰν ἱππεύων ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ συντάγματός του, ὁρμᾷ ἵνα καταδιώξῃ τοὺς φεύγοντας ἐχθρούς, τόσῳ δὲ ἦτο ἡ φορὰ τοῦ ἵππου του, ὥστε πρὸς στιγμὴν ὀλίγα βήματα μόνον ἀπεῖχε τοῦ ἐχθροῦ.. Τότε διπλοῦς πυροβολισμὸς ἀκούεται καὶ δύο σφαῖραι δι' αὐτὸν προορισθεῖσαι βάλλουσιν εἰς τὸ στῆθος του, ὁ δὲ Ἐρρῖκος πίπτει πρηνηδόν, ἐπὶ τῆς χλόης αἱμόφυρτος...

Δ΄.

Ἤδη εἶνε νύξ... Ἡ μάχη ἔχει κατεπαύσει, δὲν ἀκούεται πλέον ὁ κρότος τῶν πυροβόλων καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν νικητῶν εἶμὶ μόνον ἐκ διαλλειμάτων οἱ στεναγμοὶ τῶν πληγωμένων καὶ ὁ ρόγχος τῶν ψυχορραγούντων.

Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἐλέους, αἱ καλογραῖαι, νοσοκόμοι κ.τ.λ. μετὰ μικρῶν φανῶν ἀναζητοῦσι τοὺς πληγωμένους, ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χεῖρα βοηθείας. Καλογραῖα τις πλησιάζει σωρὸν πτωμάτων, ἵνα εὕρῃ πληγωμένον τινά, ἀλλ' εὐθὺς ὠχριᾷ καὶ μὴ δυναμένη νὰ κρατηθῇ εἰς τοὺς πόδας της, ἐκβάλλει κραυγὰς φόβου καὶ συνάμα ἐκπλήξεως... Ἐπέπρωτο ἡ Κλαίρη νὰ συναντήσῃ τὸν Ἐρρῖκον.

Ἡ Κλαίρη μετὰ τὴν ἄρνησιν τοῦ πατρός της εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Βικεντίου, ὅτε δὲ ἐκυρήχθη ὁ πόλεμος, τὸ σῶμα αὐτῶν ἐπορεύετο πρὸς περίθαλψιν τῶν πληγωμένων, ὑπὸ τοιαύτας δὲ συνθήκας ἡ τύχη τοὺς ἤνωσεν.

Εὐθὺς ἡ Κλαίρη καλεῖ πρὸς αὐτὴν μερικὰς νοσοκόμους, αἵτινες τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς φορείου μεταφέρουσι τὸν Ἐρρῖκον εἰς τὴν ἐκεῖ πλησίον κειμένην μονήν, ὅπου καὶ τὸ στράτευμα εἶχε καταυλισθῇ.

Ε'.

Εἷς τι δωμάτιον τῆς μονῆς εὑρίσκεται ἐπὶ κλίνης ἐτοιμοθάνατος ὁ Ἐρρῖκος Βερτράν, ὁ ἀνδρεῖος ἐκεῖνος συνταγματάρχης· παρὰ τὸ προσκεφάλαιον δὲ αὐτοῦ ἵσταται κλαίουσα ἡ ἀδελφὴ Κλαίρη καὶ ὁ ἰατρὸς, ὅστις εἶναι ἕτοιμος ν' ἀπέλθῃ.

Αἴφνης ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ εἰσέρχεται ὁ στρατάρχης Μὰκ Μαών, ὅστις εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ κρατῶν τεμάχιον χάρτου, λέγει: «Προβιβάζεται εἰς τὸν βαθμὸν Στρατηγοῦ ὁ συνταγματάρχης Ἐρρῖκος Βερτράν, συγχρόνως δὲ ἀπονέμεται εἰς αὐτὸν τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ἕνεκα τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ πρὸς τὸ ἔθνος» καὶ θέτει εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ τὸ λάμπον παράσημον. Τότε ὁ Ἐρρῖκος ὡσεὶ ἠλεκτρισθείς, ἐγείρεται ἐκ τῆς κλίνης καὶ εὐχαριστῶν τὸν στρατάρχην Μὰκ Μαών, ζητεῖ σταυρὸν ν' ἀσπασθῇ. Πλησιάζει δὲ καὶ ἡ Κλαίρη, δίδουσα τὸν ἐπὶ τοῦ στήθους της κρεμάμενον σταυρὸν πρὸς τὸν Ἐρρῖκον, ὅστις αἴφνης ἐκβάλλει κραυγὴν χαρᾶς, ἀναγνωρίζων τὴν Κλαίρην· ἀντλῶν δὲ τὴν ὀλίγην εἰς αὐτὸν μείναισαν δύναμιν, τῇ λέγει:

— Ὦ Κλαίρη, ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ γλυκάνῃ τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ βίου μου καὶ μειδιῶν πικρῶς!

— Τώρα ὁ πατήρ σου ἴσως μὲ θέλει, ἀλλ' εἶναι ἀργά! Χαῖρε» Καὶ ἐκλείσθησαν οἱ ὀφθαλμοί του, ἵνα μὴ ἀνοιγῶσι πλέον.

Ἡ δὲ Κλαίρη μὴ δυνηθεῖσα νὰ ἀνθέξῃ εἰς τοσαύτας συγκινήσεις, ὑπέκυψε καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα τρεῖς ἡμέραις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἐρρίκου.

ΣΤ'.

Ὁ ἐπισκεπτόμενος σήμερον τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Βικεντίου, θὰ ἴδῃ ἐν τῷ προαυλίῳ αὐτῆς μικρὸν μνῆμα, ὅπερ ὡς μόνον στόλισμα φέρει μικρὸν μαρμάρινον σταυρόν, ἐφ' οὗ γέγραπται τόδε!

«*Ὁ οὐρανὸς τοὺς ἤνωσεν*».

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ

Ἐρνέστος Φ. Πρίντεζης.

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ

Ὁ Γεώργιος ἐστρέφετο ἀκαταπαύστως, καθ' ὅλην ἡ μᾶλλον κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς νυκτὸς ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ ὕπνος δὲν ἤρχετο. «Ὁποία εἱμαρμένη, ἔλεγε, προωρίσθη δι' ἐμέ, πάντοτε πένης θὰ εἶμαι; οὕτω δυστυχής; οἴμοι! θὰ διαρρεύσῃ λοιπὸν ἡ πολυπαθὴς ὕπαρξίς μου ἐν τῇ δυστυχίᾳ; . . . Εἶμαι ἤδη τριακονταετὴς καὶ οὐδέποτε ηὐφράνθην· παρέρχεται ὁ βίος μου δυστυχής, καὶ ἡ ἥβη μου ὡς ὄνειρον ὡραῖον ἀνεπιστρεπτεί, καθ' ἑκάστην δὲ ταλαιπωροῦμαι καὶ ἔτι μᾶλλον καθίσταται ὁ βίος μου ἀβιώτερος. Καὶ ἐνῷ ἐργάζομαι, δὲν δύναμαι ποσῶς νὰ ἐξασφαλίσω διαρκῆ καὶ ἔντιμον ὑπόστασιν. Ὅταν δὲ βλέπω νεανίδας μεταξίνας ἐσθῆτας ἐνδεδυμένας καὶ νεανίας ἐν συμποσίοις εὐωχουμένους ἐν πάσῃ χαρᾷ, ἑτέρους δὲ ὁμήλικας ἐφίππως βαίνοντας, μὲ κομψὰς ὡς ἱππότας περιβεβλημένους στολάς, αἴ! τότε λογίζομαι δυστυχής· τότε φαντάζομαι τὸ μέλλον! . . .

Ὁ Γεώργιος μονολογῶν οὕτω δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ, ἕως ὅτου ὁ πονηρὸς Μορφεὺς θέλων νὰ τῷ δώσῃ φιλοσοφικόν τι μάθημα, ἵνα ἄλλοτε μὴ μεμψιμοιρῇ διὰ τὴν τύχην του, τὸν προσείλκυσε πρὸς στιγμὴν παρ' ἑαυτῷ.

Καὶ ὄντως ἐκοιμήθη ὀλίγον καὶ μετ' οὐ πολὺ εὐάρεστα καὶ χαροποιὰ ὁράματα τὸν κατέλαβον καὶ ἔβλεπεν, ὅτι δὲν ἦτο πλέον πτωχός, ἀλλὰ τοὐναντίον πλούσιος καὶ δὴ ἱππότης μὲ δόξας καὶ τιμάς, ὅτι εἶχε μέγαρα καὶ ἐπαύλεις καὶ σταύλους, μὲ ἵππους πολλούς, ὅτι ἦν ἱππότης ἐπὶ λευκοῦ ἵππου βαίνων, ὅτε στρατιῶται πολλοὶ μὲ κλάδους ἐλαίας καὶ χρυσᾶς δάφνας ἔστεφον αὐτὸν καὶ προσηγόρευον δεόντως. Ὁποία εὐτυχία δι' αὐτόν, ὁποῖον κλέος, ὁποία χαρὰ καὶ εὐτυχία, ὁ πρὸ ὀλίγου πένης καὶ ἄπορος, νῦν ἔνδοξος ἱππότης μὲ τοσούτους θησαυρούς!

Ὁ Γεώργιος ἐγέλα ἐν τῷ ὕπνῳ καὶ ἦτο εὐτυχὴς καὶ περιχαρής. Ἀλλ' ὅτε ἀφυπνίσθη, οἴμοι! τὰ μέγαρα, οἱ στρατιῶται, οἱ ἵπποι καὶ ἡ πληθὺς τῶν εὐτυχιῶν, μετὰ τῶν προσαγορεύσεων καὶ δαφνῶν ἦσαν ὅλα φροῦδα καὶ μάταια καὶ ἀπέπτησαν ὅλα μόλις ἤνοιξε τὰ βεβαρυμμένα βλέφαρά του. Τὰ πάντα δὲ διελύθησαν ταχύτερον ἀπὸ τὰ νέφη καὶ τὰς χιόνας καὶ οὐδὲν τῷ ἀπέμενε πλέον!

— Κρίμα, ἔλεγε, δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅ,τι ἔβλεπον; καὶ διατὶ νὰ μὴ ἦνε πραγματικὸν τὸ ἐξαίσιον καὶ χαροποιὸν τοῦτο ἐνύπνιον; πόσον ὡραῖον ἦτο!

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον πάλιν ὁ πονηρὸς Μορφεὺς τὸν παρέλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ὁ Γεώργιος πάλιν ἀπεκοιμήθη, εὑρεθεὶς εἰς τὰς πλάνας τοῦ ἰδίου ὀνείρου. Ὁ ἀδόκητος Θεὸς ἤθελε καὶ καλὰ νὰ τὸν σωφρονίσῃ ἐντελῶς καὶ πάλιν τῷ παρουσίασε μέγαρα, δόξας, τιμάς, ἵππους καὶ πλούτη. «Ἄ, —ἔλεγεν ἐν τῷ ὕπνῳ—τὴν φορὰν ταύτην, δὲν εἶνε λοιπὸν ὄνειρα; εἶναι ἀλήθεια; ὁπόσον εὐτυχὴς εἶμαι, ὦ! ναί, εἶμαι ἀληθὴς ἱππότης καὶ πρῶτος ἐν τοῖς πρώτοις. Ἐκάθητο ἐπὶ ὑψηλοῦ λευκοῦ ἵππου καὶ ἔβαινεν ἀγερώχως καὶ ταχέως ὡς Στρατάρχης ἐν μέσῳ καταφύτων πεδιάδων, ἀλλ' αἴφνης ὁ ἵππος του ἔστη καὶ δὲν ἐβάδιζε πλέον, ἔστη δὲ ἐνώπιον τρομεροῦ βαράθρου ἀπαισιωτάτου καὶ φρικώδους, ὅτε κύψας πίπτει ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ὁ ἡμέτερος ἥρως κατασυντρίβεται εἰς τεμάχια καὶ διαμελίζεται φρικωδῶς, οἱ δὲ λίθοι καὶ οἱ θάμνοι βάφονται διὰ τοῦ αἵματός του.

Ἐν τρόμῳ καὶ φρίκῃ ἀφυπνισθεὶς ὁ Γεώργιος τότε καὶ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς του ἐν τῷ ἅμα περιειργάσθη τὸ πτωχικὸν δωμάτιόν του, ἵνα βεβαιωθῇ ἂν ὅ,τι τῷ συνέβη δὲν ἦτον ἀληθές, εἶπε καθ' ἑαυτὸν δοξάζων, τὸν Ὕψιστον: «Θεέ μου, δὲν εἶναι ἀληθές; ἦτον ὄνειρον; ὁπόσον εὐτυχὴς εἶμαι, εὐχαριστῶ, πανάγαθε, ὅπου μ' ἐπροφύλαξες τοιούτου κακοῦ.»

Λοιπὸν δὲν εἶνε προτιμώτερον νὰ μὴ ἦνε κανεὶς ἱππότης;

Βραΐλα

Ι. Α. Παρίσης

ΤΟ ΤΑΜΜΑ ΤΟΥ ΕΡΑΣΤΟΥ

Δέσποινα πολυεύσπλαχνη ἰδὲ τὴν συμφοράν μου,
καὶ στρέψ' εὐθὺ τὸ βλέμμα σου καὶ κάμε μου καλὰ.
τὴν ποθητὴν ἀγάπην μου, τὸν μόνον ἔρωτά μου,
λυπήσου τὴ Μαρία μου, δὲν σοῦ ζητῶ πολλά.
Ἰδὲ τὸ τρέμον γόνυ μου ἐνώπιόν σου κλίνω,
καὶ τὰ θερμά μου δάκρυα γιὰ 'κείνην τὰ χύνω.

Τὴν ἀγαπῶ, ὦ Δέσποινα καὶ τῆς πιστῆς ἀγάπης μας
δακτύλιον ἀλλάξαμε, τοῦ γάμουμας σημᾶδι,
κι' ὅταν καθήμεθα καὶ οἱ δυὸ στὸν κῆπο κάθε βράδυ,
ἐπέρνα σὰν γιορτὴ χαρούμεν' ἡ ζωή μας.

Καὶ τώρα, ἡ πολυαγάπητος ἡ ποθητή μου,
τοὺς νυμφικοὺς στεφάνους δὲν εἰμπορεῖ νὰ 'δῇ,
κ' εἶν' ἀπὸ χθὲς πολὺ κακὰ καὶ 'γὼ παρηγοριά,
δὲν ἔχω, ἡ Μαρία μου, ὦ πῶς θὰ γιατρευθῇ.
Σ' ὁρκίζω σηκωσέτηνε, ὦ Δέσποινα ἁγία
εἶνε καλὴ ὡσὰν καὶ σὲ ἡ δυστυχὴς Μαρία.

Σ' ὁρκίζω ἰατρεψέ την, Δέσποινα τὴν Μαρία,
σ' ὁρκίζω, εἰς τοὺς στεναγμοὺς στὰ τόσα δάκρυα σου,
ποῦ ὑπέφεραν πολυεύσπλαχνη τὰ στήθη τὰ δικά σου,
γιὰ τ' ἅγιο τὸ τέκνον σου, καλή μου Παναγία.

Ναί, δέσποινα, γιὰ χάρι της τοῦ τέκνου σου θ' ἀνάψω
λιβάνι καὶ θυμίαμα εἰς τὴν εἰκόνα ἐμπρός,
καὶ γιὰ τὰ τόσα πάθη του ἀπ' τὴν καρδιὰ θὰ κλάψω,
καὶ τῆς κανδύλας πάντοτε θ' ἀνάπτω τ' ἅγιο φῶς·
κ' ὕστερον στὴν εἰκόνα του ἐπάνω θὰ κρεμάσω,
τὸ σῶμα τῆς Μαρίας μου χρυσὸ ὅπου θὰ φτιάσω.

Ἄχ! δὲ λυπῆσαι, Δέσποινα, τὴν ἄρρωστη Μαρία;
τώρα ποῦ νύμφη ἤθελε ἡ δύστυχη νὰ γείνῃ,
τὰ στέφανα τοῦ γάμου μας περίλυπος στὴν κλίνη,
μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὰ βλέπει, Παναγία.

Πῶς ἡ καρδιά μου σχίζεται καὶ πόσον ὑποφέρω,
ὁ πόνος μου εἶναι βαθὺς 'στὰ στήθη μου διπλός,
ὦ! ἰάτρεψέ την, Δέσποινα καὶ 'γὼ θὲ νὰ σοῦ φέρω,
τοῦ γάμου μας ὁλόχρυση, εἰς τὴν εἰκόνα ἐμπρός
μὲ σέβας καὶ μ' εὐλάβειαν ὁ ἴδιος νὰ κρεμάσω,
λαμπάδα μὲ συγκίνησιν ἐμπρός σου νὰ ἀνάψω.

Τὰ στέφανα τοῦ γάμου μας σ' ἐσὲ θ' ἀφιερώσω,
σὲ σένα καὶ τοῦ τέκνου σου, θὰ φέρω Παναγία,
καὶ τὰ ἄνθη ποῦ θὰ στολισθῇ στὸ γάμο ἡ Μαρία
θὰ φέρω σ' τὴν εἰκόνα σου καὶ ἐκεῖνα νὰ σοῦ δώσω.

Βραΐλα **Ἰ. Α. Παρίσης**

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Μέσα στὸ τραῖνο τ' ἤταν
Κι' αὐτό νὰ σὲ γνωρίσω
Νὰ 'μπῶ 'κεῖ μέσα μὲ καρδιὰ
Κι' ἐκεῖ νὰ τὴν ἀφήσω.

Κι' ὅταν τὸ συλλογίζομαι
Πῶς σὲ μιὰ ὥρα μόνο
Μέσα στὸ τραῖνο ἔνοιωσα
Διπλὸ στὰ στήθη πόνο,

Πόνο φριχτό, ποῦ ξέχασα
Κείνη ποῦ δὲν ξεχνιέται
Ἐκείνη ποῦ γεννήθηκε
Μονάχα ν' ἀγαπιέται,

Τῶν Ἀθηνῶν τὸ λούλουδο,
Τῆς Ἀττικῆς τὸ στάχυ
Ὅπου στὸν Κόσμον ἔμπνε
Περτάρφαγη, μονάχη.

Καὶ πόνο... ὦ! μαρτύριο!
Πόνο ποῦ δὲν περνάει
Πόνο ποῦ νοιώθη μοναχὰ
Ὅποιος ξαναγαπάει,

Μοῦ φαίνεται σὰν ὄνειρο
Ὁ Κόσμος, ἡ ζωή μου
Μυστήριον ὁ ἔρως μου,
Μυστήριο ἡ ψυχή μου..

1902 **Μήτσος Παπασπύρου**

ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ

Εἶπα σ' τὴν ἔρμη μου καρδιά:
— Καρδιὰ εἶσαι κλαψάρα
καὶ σ' ὅλα σου τὰ πράγματα
εἶσαι παραπονιάρα.

— Δὲν σὲ εἶδα καὶ σὲ ποτὲ
λιγάκι νὰ γελάσῃς,
καὶ τὸ πικρὸ παράπονο
ν' ἀφήσῃς, νὰ τὸ χάσῃς.

Μὰ ὅλο μοῦ κλές, μοῦ κλές, μοῦ κλὲς
κι' ὅλο παραπονιέσαι,
μοῦ φέρνεις πάντα συμφορὲς
καὶ πάντα καταργιέσαι.

Καλλίτερα θὰ ἤτανε
— Καρδιὰ μιλῶ σ' ἀλήθεια —
νὰ μὴ μοῦ ἔδινε ὁ Θεὸς
καρδιὰ 'στὰ μαῦρα στήθεια.

Κι' ἐκείνη μοῦ ἀπήντησε
λόγια φαρμακωμένα:
Δὲν ἔπρεπε νἄχαν καρδιὰ
οἱ δυστυχεῖς, ὠϊμένα!

ἐν Ναυπλίῳ **Πραξ. Γ. Μουτζουρίδης**

Σκηνή καθ' ὁδόν.

— Αὐτός. Μά δὲν μοῦ λέγεις, θ' ἀφίνωμεν νὰ μᾶς ὁδηγῇ αὐτὸ τὸ παιδίον, ὅπου θέλει;

— Αὐτή. Ἀμ' ἔχει δίκαιον ὁ μικρός μας, μ' ἐρωτᾷ ποῦ θὰ ὑπάγωμεν καὶ ἐγὼ ἐρωτῶ ἐσέ. Σὺ δὲ ἀπαντᾶς: «Δὲν εἰξεύρω» Ὥστε καὶ αὐτὸ ἐπῆρε δρόμο καὶ μᾶς ὁδηγεῖ, ἀφοῦ δὲν ἠξεύρομεν ἡμεῖς νὰ τὸ ὁδηγήσωμεν.

Πρὸ τῆς Ἀθηνᾶς.

Ὁ φιλόσοφος.— Ὦ! σὺ, Ἀθηνᾶ, τῶν ἀρχαίων κλέος, βοήθει τὴν νέαν γενεάν, ἀφοῦ τόσον δαψιλῶς ἐβοήθησες τὴν παλαιάν, καὶ δός μοι χρήματα νὰ πληρώσω αὐτὸν τὸ δανειστήν μου, ἔστις τολμᾷ πρὸ σοῦ νὰ μὲ πιέζῃ.

Ὁ δανειστής.— Ἔλα, ἄφησε τὴν Ἀθηνᾶ μὲ τοὺς ἀρχαίους καὶ δόσε μου τὸν παρά. Ἡ θεὰ δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τέτοια. Οἱ ἀρχαῖοι μᾶς ἐγκατέλειψαν πλέον.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εἰς τὸ πταισματοδικεῖον

Ὁ πρόεδρος—Ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ἐκτυπήσατε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον μὲ βαναυσότητα;

Ὁ κατηγορούμενος— Ἀληθὲς εἶναι· μὲ εἶχε φέρει εἰς δύσκολον θέσιν τί νὰ κάμω, εἶναι εἷς ἠλίθιος.

Ὁ πρόεδρος— (Μετ' αὐστηρότητος) Καὶ οἱ ἠλίθιοι εἶναι ἄνθρωποι, καθὼς ἐγὼ καὶ σύ.

Εἰς συνανστροφήν.

— Εἶναι ἀληθὲς, φίλε μου, ὅτι νυμφεύεσαι; Σὲ συγχαίρω.

— Ὄχι, φίλε μου, αὐτὰ εἶναι μόνον διαδόσεις ἀνυπόστατοι.

— Αἴ, τότε περισσότερον σὲ συγχαίρω.

Ἄνθρωπός τις πλουσιώτατος ἀλλὰ πολὺ φιλάργυρος ἠγόρασεν ἕνα κόρακα, διὰ νὰ τὸν ἔχῃ πολὺν καιρόν. ἅμα ἔμαθεν, ὅτι οἱ κόρακες ζοῦν πολλὰ ἔτη.

Εἰς τὴν ἐξοχήν.

Ὁ οἰκοδεσπότης— Διατὶ ἐκόψατε τοὺς θάμνους καὶ ἐκαθήσατε.

Ὁ ὑπηρέτης— Διότι ἐπεινούσαμεν, κύριε.

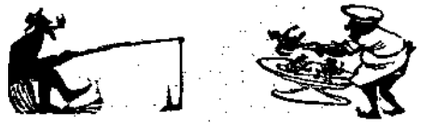

Δύο παιδία συνεζήτουν περὶ Σελήνης.

Τὸ ἓν ἔλεγεν ὅτι ἡ σελήνη ἔχει κατοίκους, ἐνῷ τοὐναντίον τὸ ἄλλο ἀπέκρουε ταύτην τὴν γνώμην.

— Καὶ πῶς εἰμπορεῖς νὰ τὸ ἀποδείξῃς, ὅτι δὲν ἔχει κατοίκους;

— Διότι ἐὰν εἶχε, τί γίνονται ἅμα αὐτὴ χάνεται;

Ἡ μικρὰ Ἰσμήνη εἶναι πολὺ παράξενη.

Ὅτε ἐπονοῦσαν οἱ ὀδόντες της, ἡ μήτηρ της προσεπάθει νὰ τὴν καθυσηχάσῃ.

Καὶ ἡ μικρὰ Ἰσμήνη:

Σὺ τὰ ἔχεις ψεύτικα, δὲν ξέρεις ἀπὸ πονόδοντον.

Ὁ καπνός, φίλε μου, πάντοτε βλάπτει, διότι τοὺς μὲν παχύνει, τοὺς δὲ ἀδυνατίζει· ὥστε οἱ ἰατροὶ οὐδέποτε σφάλλουν.

— Εἰς τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς ἀφαιμάξεις.

Μονόλογος.

«Ὁ ἄνθρωπος κατὰ τοῦτο ὁμοιάζει τοὺς χοίρους, ὅτι τοὺς συμπαθεῖ καὶ ζῶντας καὶ νεκρούς, διότι πάντοτε τοὺς συναναστρέφεται καὶ ἀγαπῶνται.

Βάτραχος καὶ ὀμβρελλοφόρος κατὰ τοῦτο ὁμοιάζουσιν, ὅτι ἀμφότεροι κυλύονται εἰς τὴν λάσπην.

— Ἐφέτος οἱ λαγοὶ σωρηδὸν ἀντὶ νὰ κυνηγῶνται εἰς τὰ ὄρη, ἐθήρευον τοὺς πολίτας εἰς τὰς πόλεις, ἀντὶ 2 καὶ 3 δράχμῶν.

— Φίλε μου, τί μαγειρεύεις; τί θὰ φᾶμε;

— Ὅ,τι χθὲς ἐψάρευες.

— Μὰ χθὲς δὲν ἔπιασα τιποτε.

— Αἴ, τὸ τίποτε αὐτὸ μαγειρεύω.

— Φίλε μου ὁ Δηλιγιάννης τὰ ἐσάρωσεν ὅλα καὶ περιττὸν νὰ σαρώνῃς.

— Μὰ καὶ τὰ σκουπίδια;

— Βέβαια καὶ τὰ σκουπίδια.

— Κύριε ἀστυφύλακα, ἔχω ἄδειαν καὶ θέλω νὰ ἴδω τὸν σύζυγόν μου.

— Μά, Κυρία, ἔχω διαταγὴν νὰ μὴ ἀφίνω κυρίας νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὰς φυλακάς.

— Ἔχω ἄδειαν ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα.

— Τότε ἂς ἔλθῃ αὐτὸς νὰ τὸν ἰδῇ.

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Λάβετε δέσμην παιγνιοχάρτων καὶ ἀφοῦ ἀναμίξητε καλῶς, θέσατε κατὰ σειρὰν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἓξ χαρτιὰ καὶ κάτωθι τούτων ἕτερα ἕξ. Ἂν ὅμως μεταξὺ τούτων εὑρεθῶσι φιγοῦρες, θέσατε ταύτας κάτωθι τῆς δέσμης, ἀντικαθιστῶντες αὐτὰς δι' ἄλλων χαρτίων.

Τότε προβαίνετε ὡς ἑξῆς:

Καλύπτετε δι' ἄλλων δύο χαρτίων, ὅσα ζεύγη ἀποτελοῦσι τὸν ἀριθμὸν 10. Δηλαδὴ ἐὰν εὕρητε 6 καὶ 4, ἢ 8 καὶ 2 ἢ 7 καὶ 3 ἢ 6 καὶ 4, κτλ. ἢ καὶ μόνον τὸ 10, τὰ καλύπτετε δι' ἄλλων χαρτίων ἕως ὅτου τελειώσουν ἅπαντα τὰ χαρτιὰ τῆς δέσμης. Καὶ ἐὰν μὲ τὰ 12 χαρτιὰ καλυφθοῦν ἐν τέλει μὲ τὰς 12 φιγούρας κερδίζετε τὸ ζήτημα· ἐὰν δὲ σταματήσητε, μὴ εὑρίσκοντες πλέον ἓν ἢ δύο χαρτία ν' ἀποτελέσουν τὸ 10, τότε χάνετε.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ὅταν γνωρίσῃς τινά, περίμενον νὰ ὁμιλήσῃ αὐτὸς πρῶτον.

Ἔπαινος ἢ κολακεία πρὸ αἰτήσεως ἀντικειμένου, εἶναι παγὶς ἐπιτηδείως σταινομένη.

Ὁπόταν τὸ νευρικόν σου σύστημα ταράσσεται, ἀπόφυγε οἱανδήποτε πρᾶξιν ἢ ἀπόφασιν:

Ἔσεται νευρικὴ καὶ αὕτη.

Ἡ γαλῆ αἰφνιδίως ἐρχομένη πλησίον σου, προδηλοῖ ἀπώλειαν πράγματος καὶ πρόσεξον μὴ σὲ κλέψουν.

Ἔρως ἰσχυρότερος εἶναι ὁ αὐτοφυὴς καὶ οὐχὶ ὁ ἐπιβαλλόμενος.

Ἐὰν κερδίσῃς τι, δέον ἀμέσως νὰ σκεφθῇς τί θὰ τὸ κάμῃς, ἐὰν ὅμως ἀπολέσῃς τι, λησμόνησέ το ἐντελῶς, διότι ἡ λύπη θὰ σὲ ζημιώσῃ περισσότερον.

Ἡ γυνὴ διὰ τὸν ἄνδρα, πρὸ τοῦ γάμου, εἶνε κιβώτιον ὡραῖον ἔξωθεν, τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον θὰ φανῇ μετὰ τὸν γάμον. Διὰ τοῦτο πρέπει καλῶς νὰ προσέχωμεν.

Ὅταν συνάπτῃς φιλίαν, ἐξέταζε τὰς προηγουμένας πράξεις καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ προσώπου τούτου ὡς καὶ τὸν ἰδικόν σου καὶ κρίνε περὶ τῆς ὁμονοίας ἢ μή.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

44. Αἴνιγμα.

Ὑπηρέα σύμβολον θεᾶς
μεγάλης διανοίας
προστάτης δὲ εἰμαι ἀνδρῶν
ἐξόχου φαντασίας.

Πολλάκις ὅμως θά μ' εὑρῇς
καὶ εἰς θνητοὺς πολλούς,
μωροὶ αὐτοί· θά τοὺς ἰδῇς
τῷ πνεύματι χωλούς

Εὕρε με τώρα, λύτα μου
καὶ μή ζητεῖς ὡς τόσω
διὰ τοιοῦτο αἴνιγμα
σοφίαν νὰ σοῦ δόσω.

45. Αἴνιγμα.

Πάλαι σύντροφος τοῦ Βάκχου
ἤμην, φίλε, ἐκ τῶν πρώτων
πάντα πάντοτε χλευάζων
ἄδων ἄσματα ἐρώτων.

Ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς
θὰ ἰδῇς ἀμέσως θαῦμα
κεφαλὴ τυροῦ ἐπίσης
νὰ κυλίσῃ ἐν τῷ ἅμα.

Τοῦ τυροῦ τὴν κεφαλὴν
τώρα πάλιν ἐὰν κόψῃς
θὰ ἐξέλθῃ μανιώδης
ἥρως τινὸς ἡ ὄψις,

46. Γρῖφος.

ΤΑΦΘ 1 ἓα 3 εἶνε : ΦΘ 1 ΙΚ οὖς

Κισσὸς

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

14ου ΤΕΥΧΟΥΣ

36. Α - ἄσσος = δάσος

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν ἡ κ. Αὐρηλία Πρίντεζη ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Π. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν, Ἀθανάσιος Πατρίκιος ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δίς Πηνελόπη Παπαχατζῆ ἐξ Ἀθηνῶν.

37. Ἡ «Φύσις» εἶνε περιοδικόν

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ κ. Αὐρηλία Πρίντεζη ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ὁ κ. Π.Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν.

38. Δὲν εἶμαι πατριάρχης

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Σοφία Δημακοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ἡ κ. Αὐρηλία Πρίντεζη ἐξ Ἀθηνῶν, καὶ ὁ κ. Π. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν.

39. Χείλη ἀληθῆ εἰσὶ σπάνια

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Πολύμνια Παπαδοπούλου ἡ κ. Αὐρηλία Πρίντεζη ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Π. Παπαθανασίου ἐκΠατρῶν.

Σημ. Φ. Τὰ αἰνίγματα 34 καὶ 35 ἔλυσε καὶ ὁ κ. ἐξ Ἀθηνῶν Ἀλέξ. Μιχαηλίδης καὶ ὁ κ. Π. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΡΗΤΙΚΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ. Ἐν τῷ τομιδίῳ τούτῳ ἐκτίθενται δύο ἀνέκδοτοι ἐπιστολαὶ τοῦ κ. Μ. Ρ. Κούνδουρου, προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς τῆς μεταπολιτεύσεως καὶ τῆς Γεν. Ἐπαναστατικῆς Συνελεύσεως τῶν Κρητῶν, δι' ὧν γίνεται καταφανὴς ἡ προπαρασκευὴ τῆς Κρητικῆς ἐπαναστάσεως καὶ γνωστοὶ οἱ πρωτεργάται αὐτῆς ὡς καὶ οἱ ἐκτὸς τῆς Κρήτης διατρίβοντες Κρῆτες, οἵτινες πρῶτοι ἠσπάσθησαν τὸ Μεταπολιτευτικὸν κίνημα.

Ἐκδότης Σπυρίδων Γ. Βαρδάκης. Γραμ. τῆς ἀνωτ. Διευθ. τῶν Οἰκονομικῶν.

Χανιά

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΤΟ ΑΙΛΑΙΦ

Γ. ΖΑΒΟΡΙΤΟΥ

Εἰς τὸ ἐν τῇ πλατείᾳ Συντάγματος ζαχαροπλαστεῖον τῆς ἀριστοκρατίας τῶν Ἀθηνῶν εὑρίσκονται ὅλα τὰ εἴδη τῶν γλυκυσμάτων καὶ τῶν πλακούντων, καταλληλοτάτων διὰ δῶρα κατὰ τὰς ἑορτάς.

Καθαριότης ἄκρα. Ἐπιτυχία ἔξοχος.

ΜΕΓΑ ΑΛΑΝΤΟΠΟΛΕΙΟΝ

Ι. ΜΗΛΙΔΟΥ

Νέα Ἀγορά.

Πωλοῦνται χοιρινὰ κρέατα ἀρίστης ποιότητος. Κατασκευάζονται χοιρομήρια (jambons) ἐξαίρετα, λουκάνικα καὶ διάφορα ἄλλα χοίρεια ἐδώδιμα, ἀντάξια τῆς καλῆς ὀρέξεως καὶ καλλιφαγίας.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

Δ. Γ. ΠΑΥΛΙΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ

Εἰς τὸ μοναδικὸν τοῦτο ζαχαροπλαστεῖον εὑρίσκονται παντὸς εἴδους φοντάν, πισκότα, κονφέτα καὶ λοιπὰ διὰ τὰς ἑορτὰς γλυκύσματα καθὼς καὶ ὡραιότατοι πλακοῦντες, τοῦρται, κ.τ.λ.

Δεκταὶ παραγγελίαι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Α. Γ. Βατούμ. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. — Δ. Κ. Σῦρον. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Ἀπόδειξις μετὰ λαχείου ἐστάλη ὑμῖν ταχυδρομικῶς.— Α. Β. Κέρκυραν. Δελτάριον καὶ συνδρομή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ταχυδρομικῶς ἀπαντῶμεν.— Α. Α. Λευκάδα. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Νομίζομεν ὅτι εἴδομεν εἰς ἐφημερίδα διορισμόν σας. Διὰ θέσιν θὰ φροντίσωμεν, ἀλλὰ φρονοῦμεν δυσκόλως θὰ εὑρεθῇ ἐνταῦθα χωρὶς καὶ προσωπικῶς νὰ σᾶς γνωρίζουν. — Χ. Φ. Ἀλμυρόν. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη καὶ μεγάλως ἠπορήσαμεν διὰ γραφόμενά σας. Φύλλα τακτικῶς ἀποστέλλονται. Οὐδέποτε δὲ ἐνθυμούμεθα ἢ ἅπαξ μόνον πέρυσιν, ὅτι μᾶς ἐζητήσατε φύλλα καὶ ἀπεστάλησαν.— Λ. Α. Λάρισσαν. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Ἔχετε δίκαιον, συνδρομὴ ἐλήφθη. Συγγνώμην. — Α. Λ. Κωνσταντσαν. Ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ἀπόδειξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σταλήσονται.— Γ. Κ. Βάρναν. Δελτάρια ἐλήφθησαν. Ἔχει καλῶς. Συνεμορφώθημεν.—Κ. Δ. Πιτέστιον. Ἐπιστολὴ μετὰ ποιηματίου ἐλήφθησαν.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου